

ПЕРУЕНЯ

8
2000

Весела газета для дітей

— Андрійку! — гукнув дідусь Ладим своєму онукові. — А хто це насвинячив у кухні, настругав олівець на підлогу? Ану підмети негайно!

І, дивлячись, як Андрійко підмітає, несподівано спитав:

— А ти хоч знаєш, хто винайшов той агрегат, яким ти підмітаєш?

— Мітлу? — усміхнувся Андрійко. — Мабуть же Баба Яга!

— Варіант приймається. Як казковий. Але давай поставимо питання так: хто або що з'явилося раніше — мітла чи Баба Яга?

Андрійко почухав потилицю:

— Думаю, Баба Яга. Дуже вже древня бабуленція.

— Думаєш? Хоча Баба Яга таки старезна, але ти, мудрагель, мабуть, помиляєшся. Ще задовго до того, як була придумана Баба Яга, наші печерні предки підмітали у своїх печерах. Правда, то була швидше не мітла, а щітка, — жмуток звірячої шерсті, прикріплений до палиці. Щіткар, — мабуть, одна з найдревніших професій. А щітка, мітла, віник — найдревніші побутові предмети. А от те, що ти тримаєш зараз у ру-

Метитковані Загадки
и
несподівані відгадки

ці, віник з просяних стебел, подейкують, винахід американський.

— Та ну?! І хто ж його винайшов? Едісон?

— Ні! Винахідник чи точніше перший виробник просяних віників помер за чотири роки до народження Едісона — у 1843 році. Це я вичитав в одній книзі.

— А як його звали?

— Не сказано. Сказано, що то був старий парубок. А от про того, хто начебто розповсюдив просо в Америці, сказано. Існує легенда, що Бенджамін Франклін, відомий американський політик і вчений, який вперше застосував блискавковідвід, одержав якось з Індії щітку для одягу — маленький віничок з просяних стебел. У щітці застрягло кілька зернят. Франклін посадив зернята, і незабаром ця культура стала дуже по-

ширеною в Америці. І от отой безіменний старий парубок з Хадлі (штат Масачусетс) зрізав якось кілька просяних стебел, зв'язав їх і підмів підлогу у своїй парубоцькій хаті. Віник йому так сподобався, що він вирішив робити такі на продаж. І, як справжній американець, заснував фірму. І просяний віник помандрував по всьому світу. А до того в Україні підмітали виключно березовими віниками.

— І Баба Яга на березовій мітлі літає. Правда ж? — усміхнувся Андрійко.

— Авжеж! — усміхнувся й собі дідусь. — От я тільки думаю — чого наші предки не догадалися робити просяних віників? Адже просо на Русі сіяли з прадавніх часів, з Ярослава Мудрого.

— Мудрий-мудрий, а не догадався.

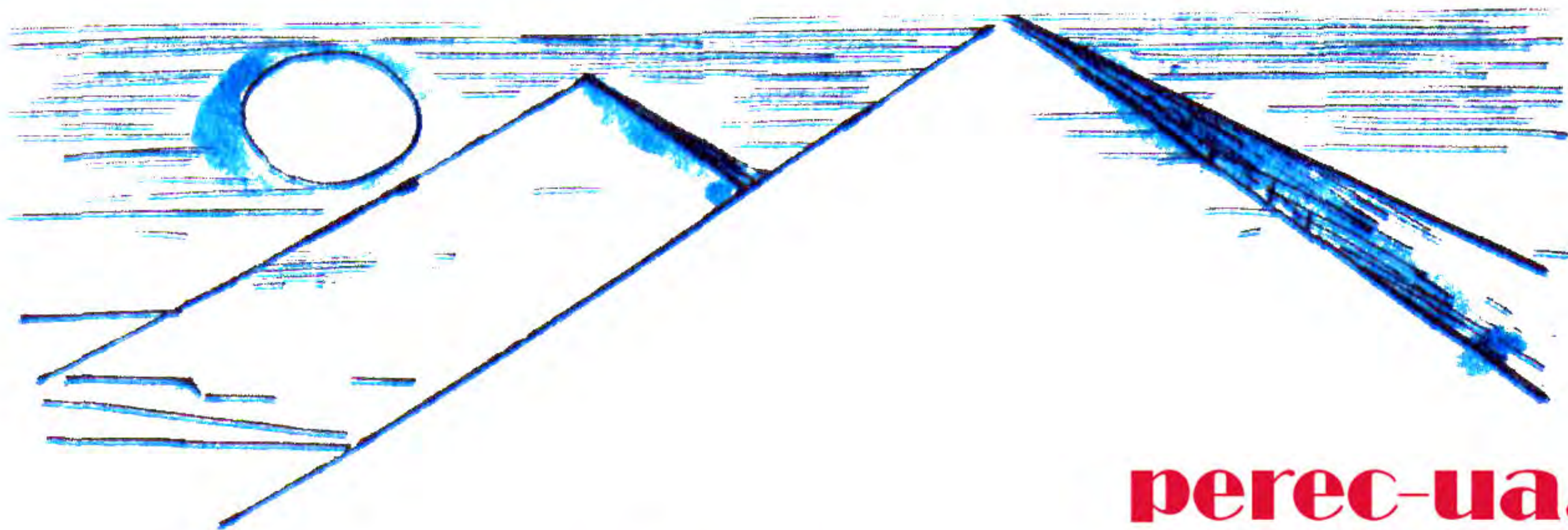
— І віддали ми винахід спритникам американцям.

— Не сумуйте, діду! Хто його зна. Може, колись вчені доведуть, що княгиня Ольга підмітала просяним віником.

— Одна надія, що ти виростеш і займешся цим питанням.

Всеволод НЕСТАЙКО.

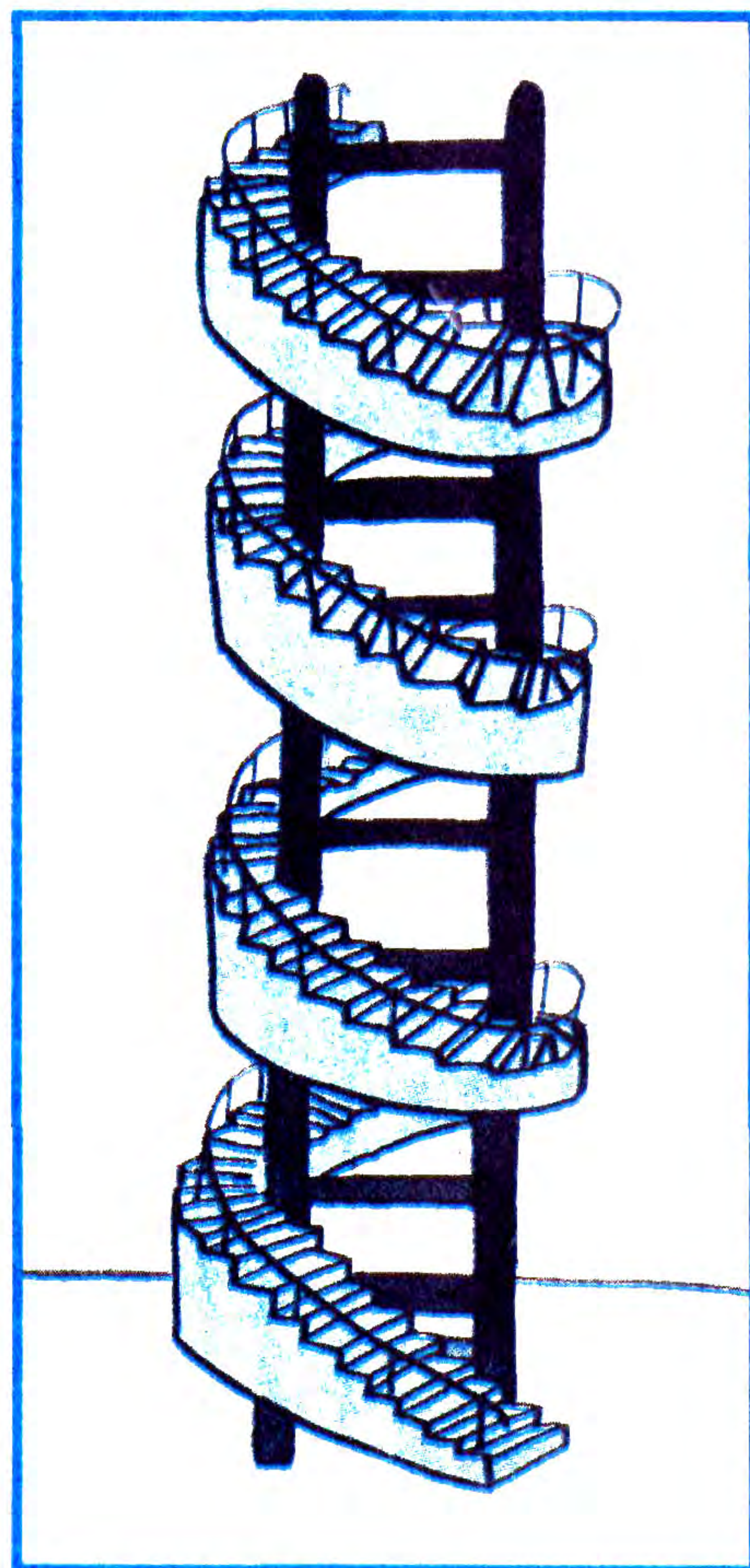
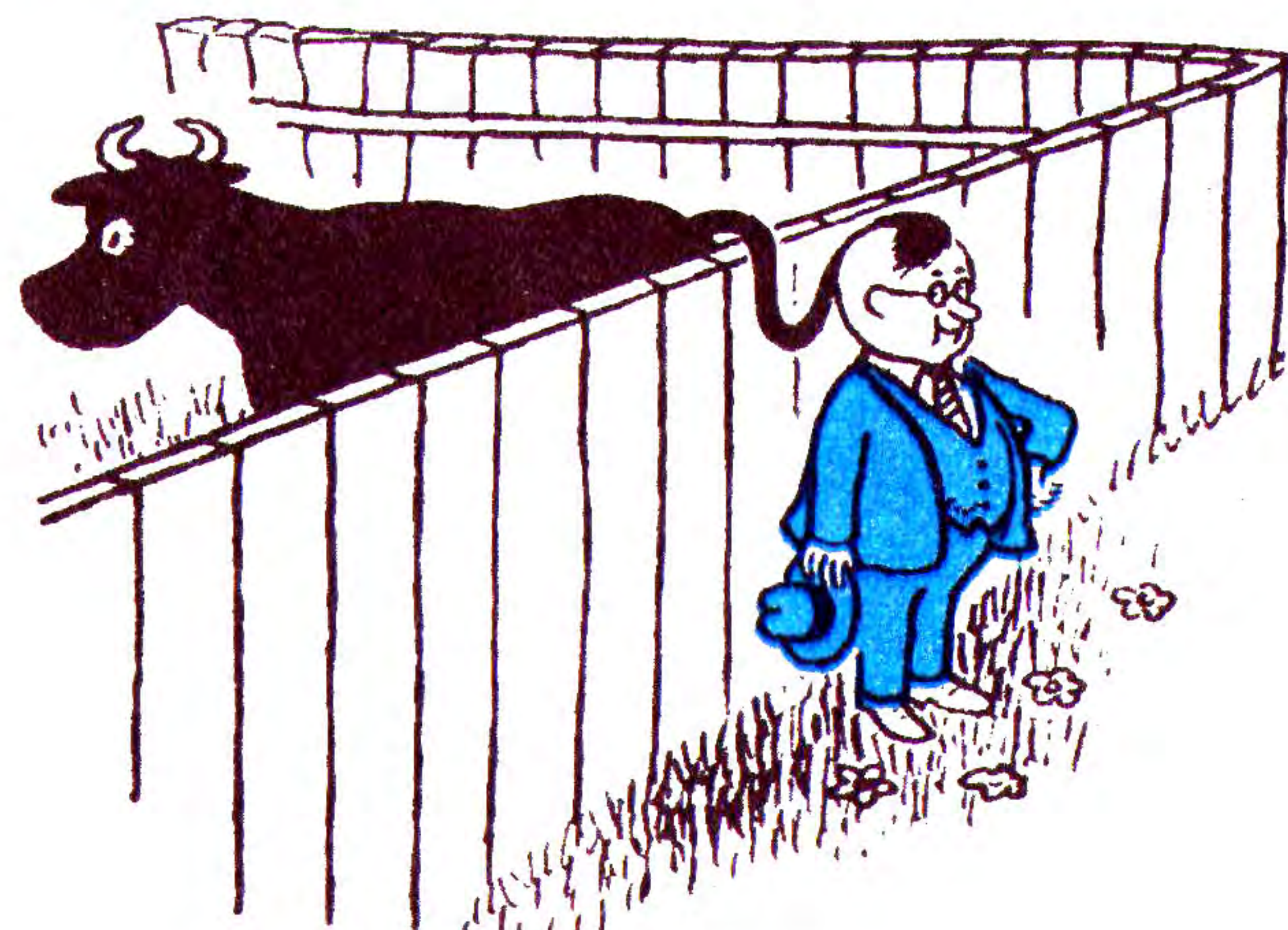
2

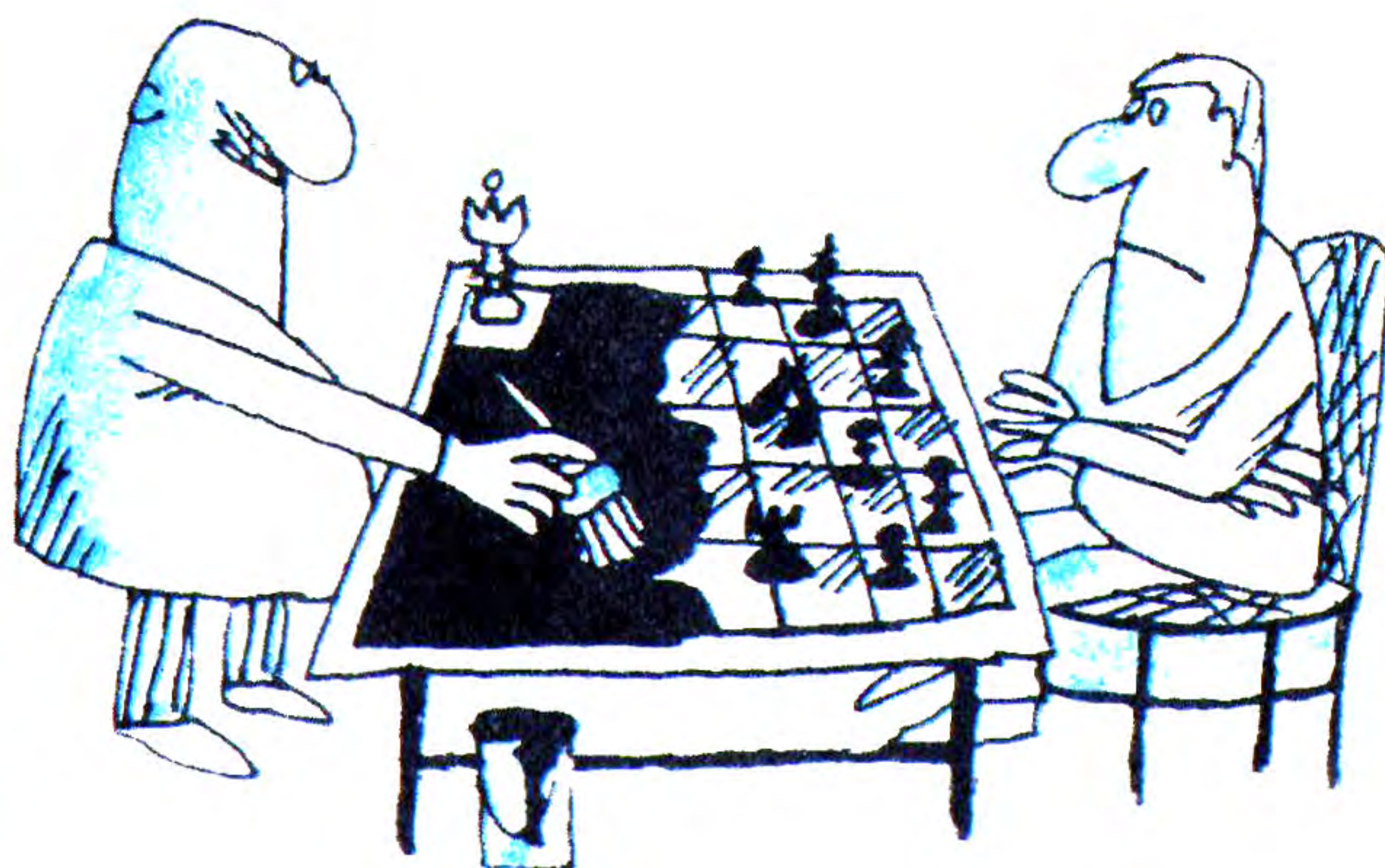
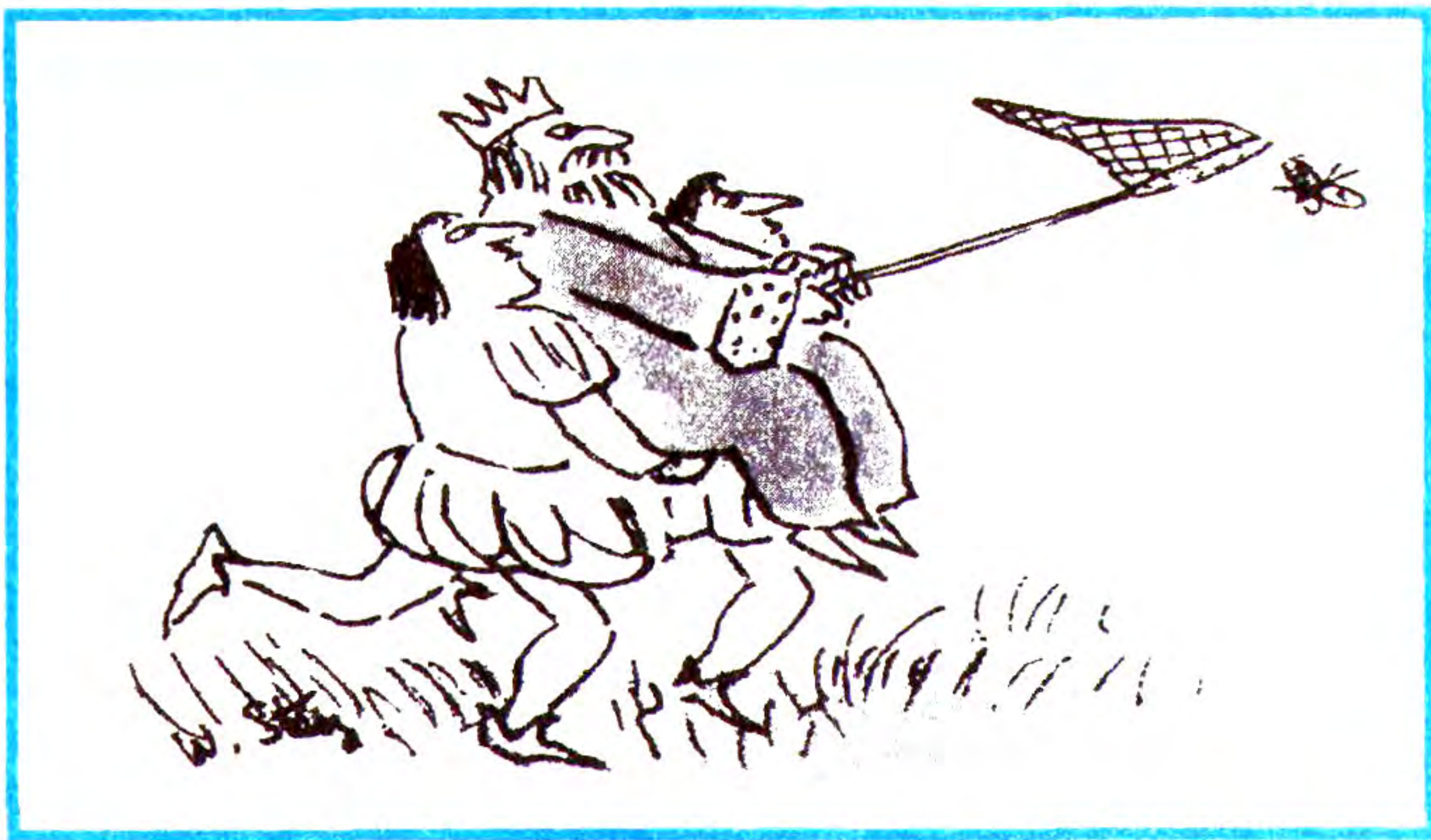
perec-ua.

perec-ua.

оїхав раз селянин на парі волів землю орати. Тільки приїхав він на поле — почали роги у волів рос-

подумав: «Якщо такий випадок трапився, то полізу на небо, подивлюсь, що там угорі янголи роблять».

Ось вибрався селянин

Брати ГРИММ

НЕБИЛИЦЯ

ти. Ростуть і ростуть. Зібрався селянин додому їхати, і стали роги такі великі, що і у ворота не заїхати.

Але, на щастя, зустрівся селянину м'ясник, і продав селянин йому своїх волів. Зійшлися вони на тому, що селянин дасть м'яснику міру насіння з ріпи, а м'ясник заплатить селянину за кожне сім'я по талеру. Що й казати, добре продав!

Прийшов селянин додому і поніс м'яснику на спині цілу міру насіння з ріпи. Але по дорозі одне сім'я з мішка випало. Заплатив йому м'ясник, як вони домовились. Все, як треба. А був би не загубив селянин тієї насінинки, то було б ще одним талером більше.

Вертається селянин додому. Бачить: з тієї насінини дерево виросло, аж до самісінького неба заввишки. Селянин

на самий верх, бачить — янголи там, угорі, овес молотять. Задивився на них. Раптом чує, що дерево, на якому він стояв, хитається. Глянув униз і побачив, що хтось його підрубав. «Якщо падатиму, то кепсько мені буде», — подумав селянин, і не зміг нічого кращого придумати, як набрати овсяної соломи, що лежала в скирті, та й сплести з неї мотузку. Узяв з собою сапу і цеп з неба і почав спускати-ся вниз на землю. На землі потрапив селянин прямо у глибоченну яму, але, на щастя, мав з собою сапу, то ж вирубав він собі сходинки, піднявся по них нагору і приніс з собою цеп з неба, щоб ніхто не сумнівався, що все, розказане ним, є чиста правда.

Переклад з німецької Тетяни КОСТИКОВОЇ.

ЩО ЛИШАЄТЬСЯ РОБИТИ?

На уроці домоводства вчителька каже:

— Уявіть, що ви прийшли додому, а там посуд непомитий, сміття — на підлозі, пил на меблях... Що, наприклад, ти зробила б, Оксано?

— Я б почала з посуду. Вимила б, витерла.

— А ти, Тетяно?

— А я спершу б підмела і викинула сміття.

— А ти, Галино?

— Я б витерла пил і пройшлася пило-сосом по хаті...

— А ти, Іринко?

— А я б увімкнула телевізор, лягла на канапу і дивилася якусь цікаву передачу.

— У брудній кімнаті?

— Чому ж — у брудній? Ви ж самі чули, що Оксана, Таня і Галина все б прибрали і вимили. Єдине, що мені лишилося б — це відпочивати.

Людмила ТИЩЕНКО.

Ох, цей Петрик!

Петрик повертається додому із синцем під оком.

— Це що? — питає мати.

— За культуру постраждав.

— Тобто.

— Я сказав Іванові, що тримати руки в кишенях некультурно.

— Правильно сказав.

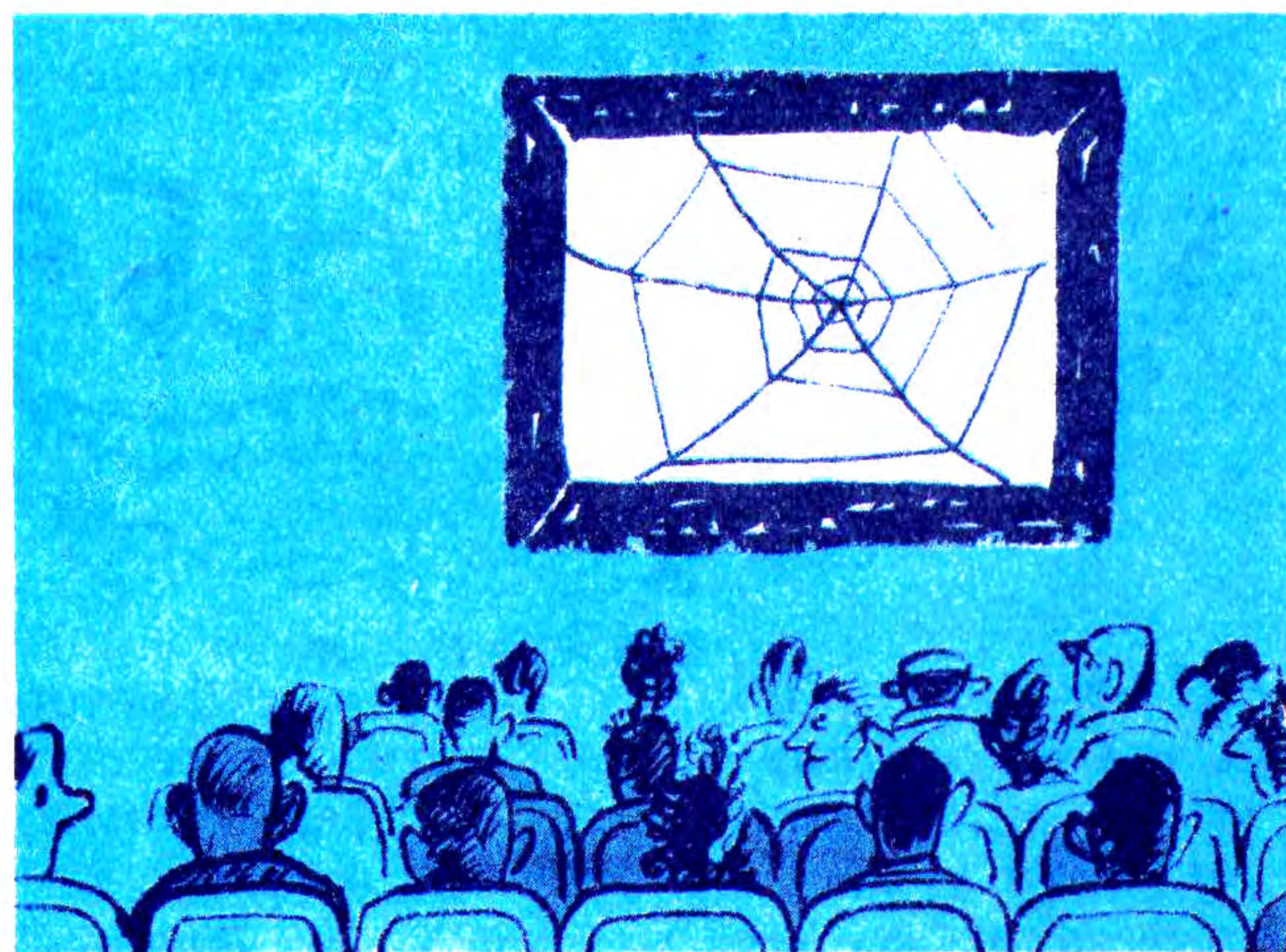
— От він і витягнув їх.

* * *

— Знову ти пізно прийшов додому, Петрику? А пам'ятаєш, як ми домовились: якщо ти не повернешся вчасно, будеш покараний. Отже, доведеться тебе позбавити на вечір телевізора.

— Вірно, тату. Та оскільки я не виконав своєї обіцянки, ти можеш і своєї не виконувати.

Надіслав В. ГУЦОЛ.

ВІДГАДАЙ

Дуже люблять молодця, а б'ють його без кінця.

Що то за гість, що темряву їсть?

Не звір, не птиця, а ніс, як шпиця.

Вам розкаже всі пригоди, а сама мовчить одроду.

Де є міста без будівель і ріки без води?

Що сходить без насіння?

Яким гребінцем не можна розчесатися?

Без рук, без ніг, а всіх кладе на постіль.

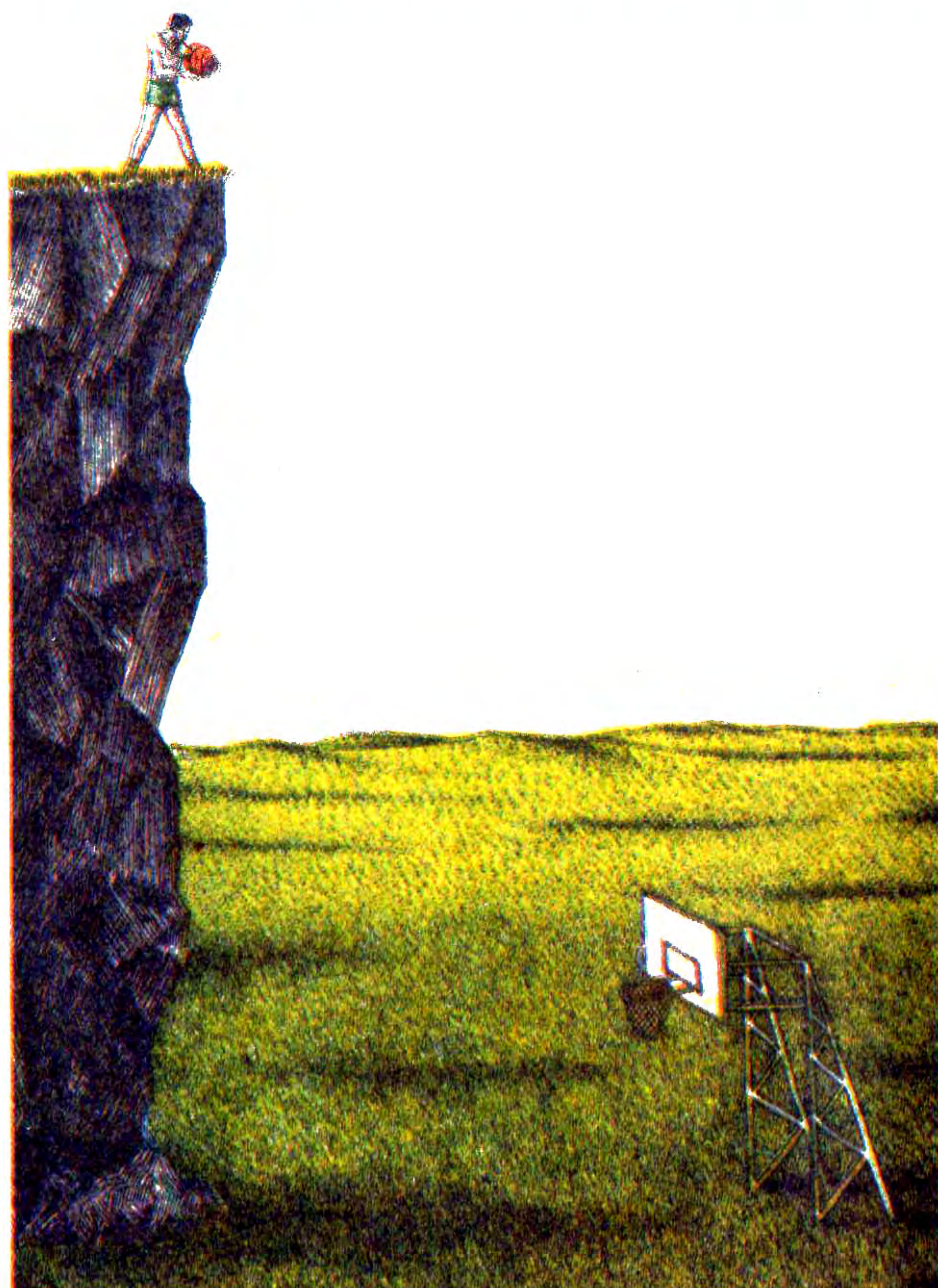
Хто всім нам хліб ділить?

Сидить у ложці, звисивши по ножці.

Шість ніг, дві голови, четверо очей, та ще й один хвіст.

Запросили люди гостю, щоб з'явилася ні пішки, ні возом, ні полем, ні дорогою і стала між літом і зимою.

(Виберіть з цих слів потрібну відгадку: ніж, сон, півнячим, сонце, на карті, вершник, локшина, день, комар, книжка, м'яч, осінь).

Мов дві краплини

Васько Петренко прогулював математику. Гуляв собі на вулиці, коли раптом побачив перед собою директора школи. «Може, не впізнає? — подумав Васько. — Він у нас новий, тільки цього року прийшов і мене бачив лише двічі. Коли Марія Павлівна притягла до його кабінету і сказала, що я урок зриваю. І коли я курив під сходами...»

Та директор рішуче попрямував до Васька.

— Ти чого уроки прогулюєш, Петренко? — спитав директор.

— А я не Петренко, — сказав Петренко.

— А як твоє прізвище?

— Дударчук-Одарченко, — сказав Васько.

— Дивно, Дударчук-Одарченко, — уважно подивився на нього директор. — А де ж ти навчаєшся?

— А ніде, — збрехав Петренко. — Мама мене до школи не пускає.

— Дуже погано, — сказав директор. — Усі мусять учитися. В нашій он школі всі добре вчаться, крім Петренка. Тільки він один ледар і прогульник. Дуже співчуваю його батькам. Отакого сина мати неповноцінного!..

— А може, у вашого Петренка інші таланти є? Може, він хоче стати видатним футболістом і йому ніякі математики з хіміями не потрібні?

— Кожній людині всі науки потрібні. Якщо вона хоче людиною бути. А от ти мені скажи, чому ти так нашого Петренка захищаєш?

— Бо не люблю несправедливості. Коли ви нормального хлопця неповноцінним називаєте...

— Та-а-а-к! А справді, може я до нього несправедливий. От прямо зараз піду, викличу його і краще з ним познайомлюсь, — сказав директор і пішов.

Васько кинувся до школи. Він знав найкоротшу дорогу — через подвір'я і паркан. Захекавшись, влетів у клас і сказав:

— Вибачте, Маріє Павлівно! Я запізнився, бо до лікаря ходив.

— Сідай, — сказала вчителька.

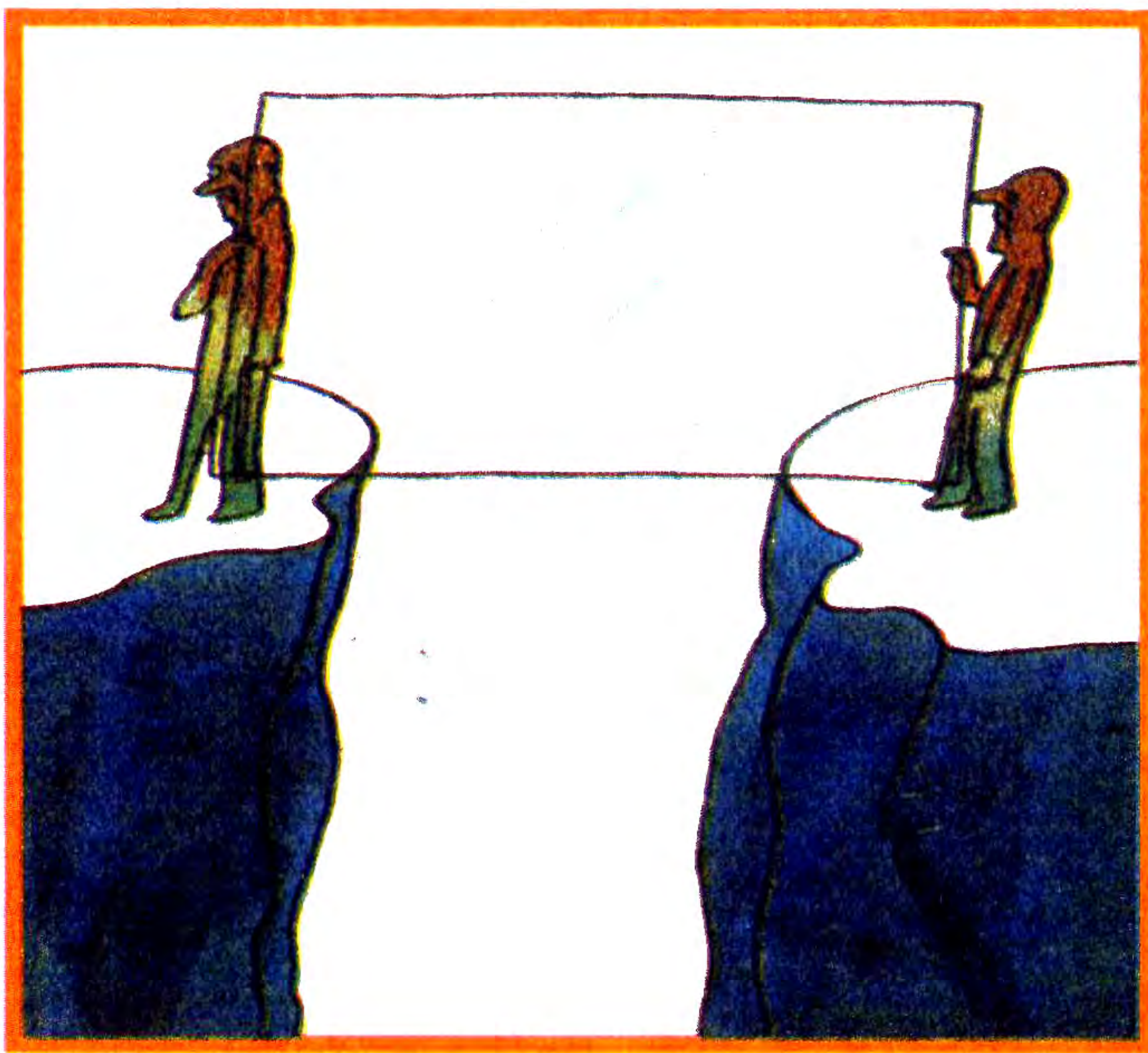
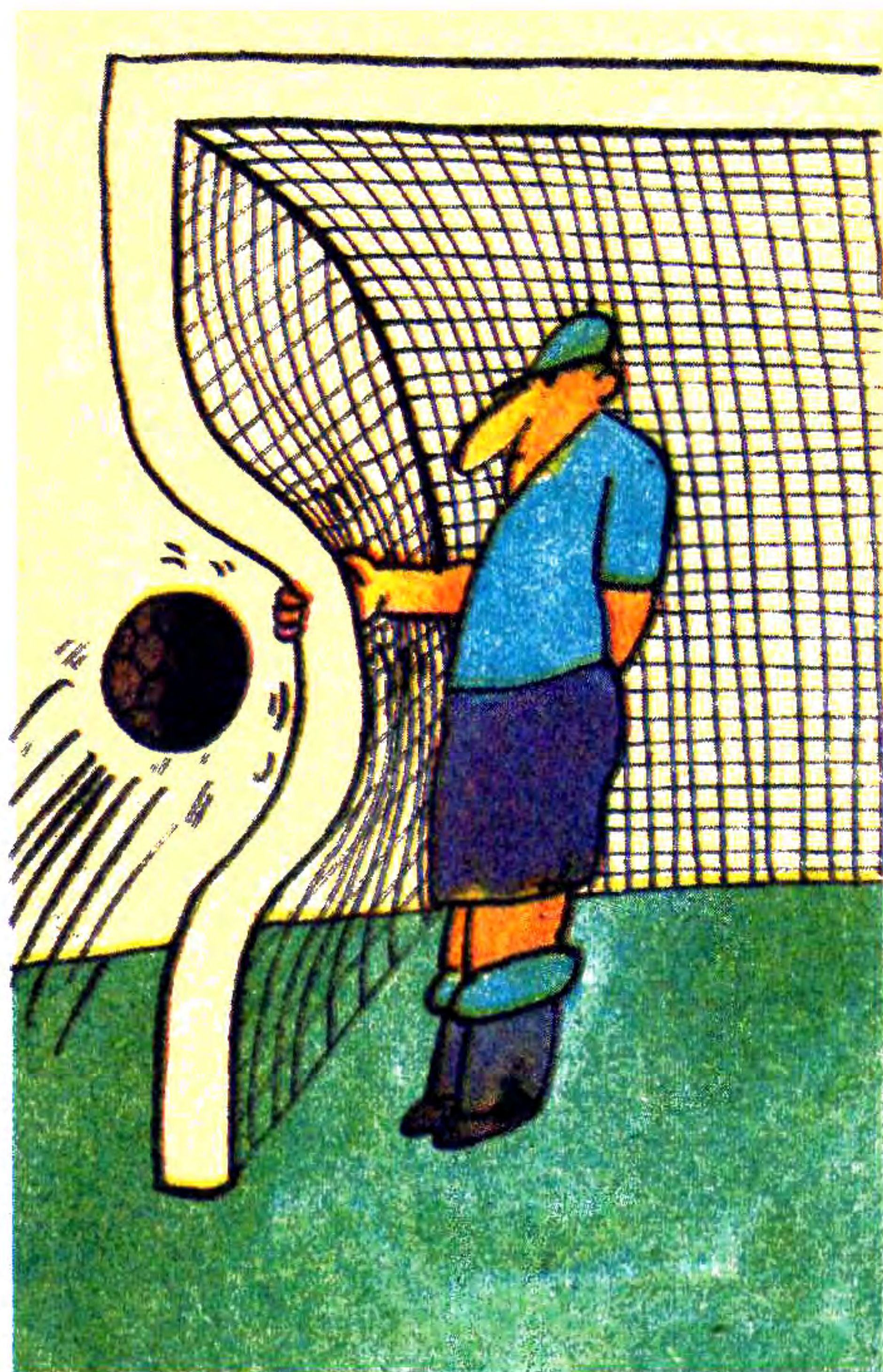
За десять хвилин пролунав дзвоник і Васька викликали до директора.

— Скажи, — спитав той, дивлячись хлопцеві у вічі, — у тебе є брат на прізвище Дударчук-Одарченко? Я щойно зустрів на вулиці хлопця, дуже на тебе схожого. Мов дві краплини...

— Ні, — твердо сказав Васько. — До того хлопця я ніякого відношення не маю!

— Що ж, будемо сподіватися, — сказав директор.

Тимко ПРОХОРЧУК.

Два щоденники

Два щоденники
У Гната:
Є на будень,
Є на свято.
Пречудовий настрій
В Гната —
Уніка конфліктів
З татом.
Він у мами —
Син зразковий
Із щоденником
Святковим.
Тільки дуже Гнат
Боїться,
Щоб, бува, не
Помилиться.
І щоденник
Не для свята
Не потрапив в руки
Тата!

Марія ПОНОМАРЕНКО.

Жирафеня

Син Жирафин воду пив,
Доки горло простудив.
Каже лікар: «Неодмінно
Лікувати слід ангіну!»
Полюбуйтеся, будь ласка,
Скільки втрат
з таких синків:
На одну пішло пов'язку
Тридцять вісім
рушників!

Кость ДЯЧЕНКО.

Сонлива липа

Біля липи ліг Пилип
До Пилипа сон
«прилип».
Спав Пилип, шуміла
липа.
Не могла збудить Пилипа.
Он яка сонлива липа,
Що приспала так
Пилипа.

Василь КРАВЧУК.

Американська оповідка

Було це давно. Може, сто років тому, а, може, й двісті. Один фермер вперше прийшов до великого міста Уолпол. За ним прибіг і його вірний пес.

Фермер зупинявся біля вітрини

свого хвоста в діжку, — запропонував продавець, весело підморгуючи своїм сусідам по рибному ряду, мовляв, ось зараз реготу буде.

— Це ми можемо, — фермер узяв свого собаку і тримав його над діжкою так, щоб хвіст опустився до кусючих омарів.

Один омар як схопить пса за хвіст! Пес заскавчав, вирвався з рук хазяїна і дременув із базару.

Продавці риби регочуть, аж за животи тримаються. А фермер тільки очі витріщив від здивування.

Коли пес з омаром на хвості зник за рогом будинку, власник діжки перестав сміятися та як закричить:

кожного магазину. І весь час запитував у перехожих:

— А що це? А для чого те? А що робити з отим?

Так він дійшов до рибного базару. Там було багато невідомої йому риби. Фермер цікавився, як називається «ота зубата», «ота хвостата», «ота оката». Нарешті він зупинився біля діжки з омарами:

— А це що? — здивовано запитав фермер.

— Це омари, — усміхнувся продавець.

— Омари?

— Так! Можеш одного дістати з діжки рукою, — вирішив покепкувати над фермером продавець.

— Ні, не хочу, — відповів той.

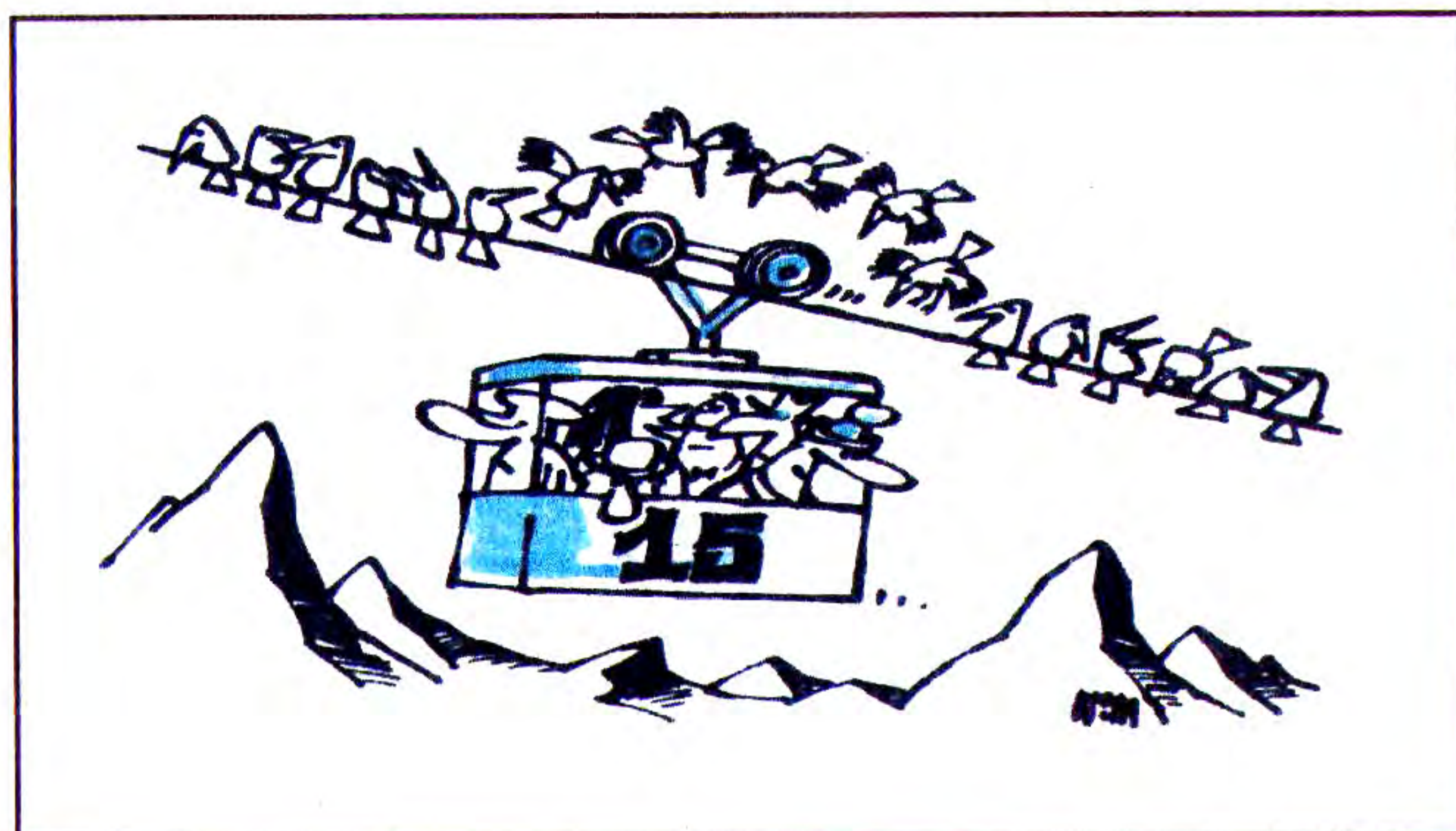
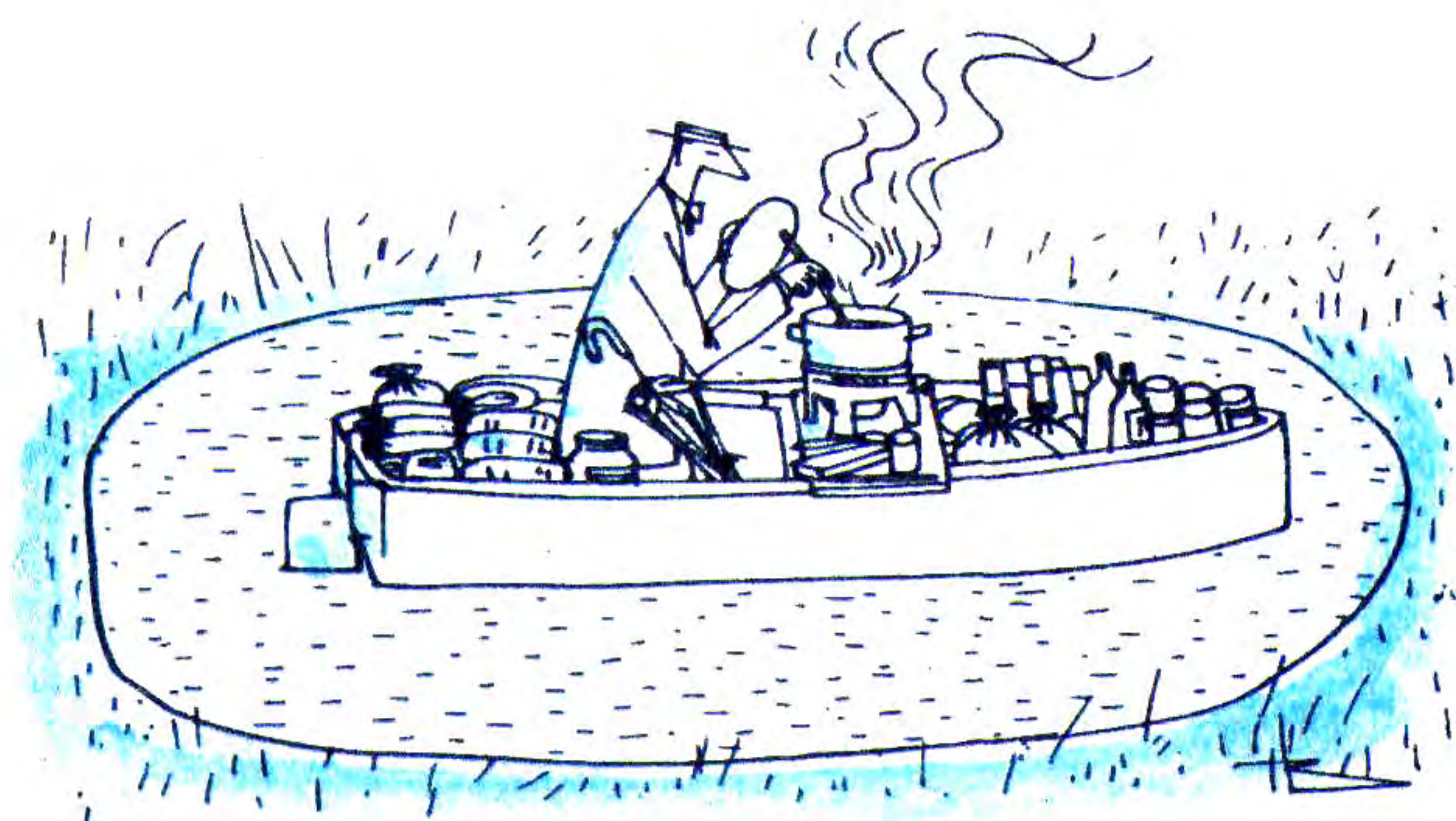
— Тоді нехай твій пес засуне

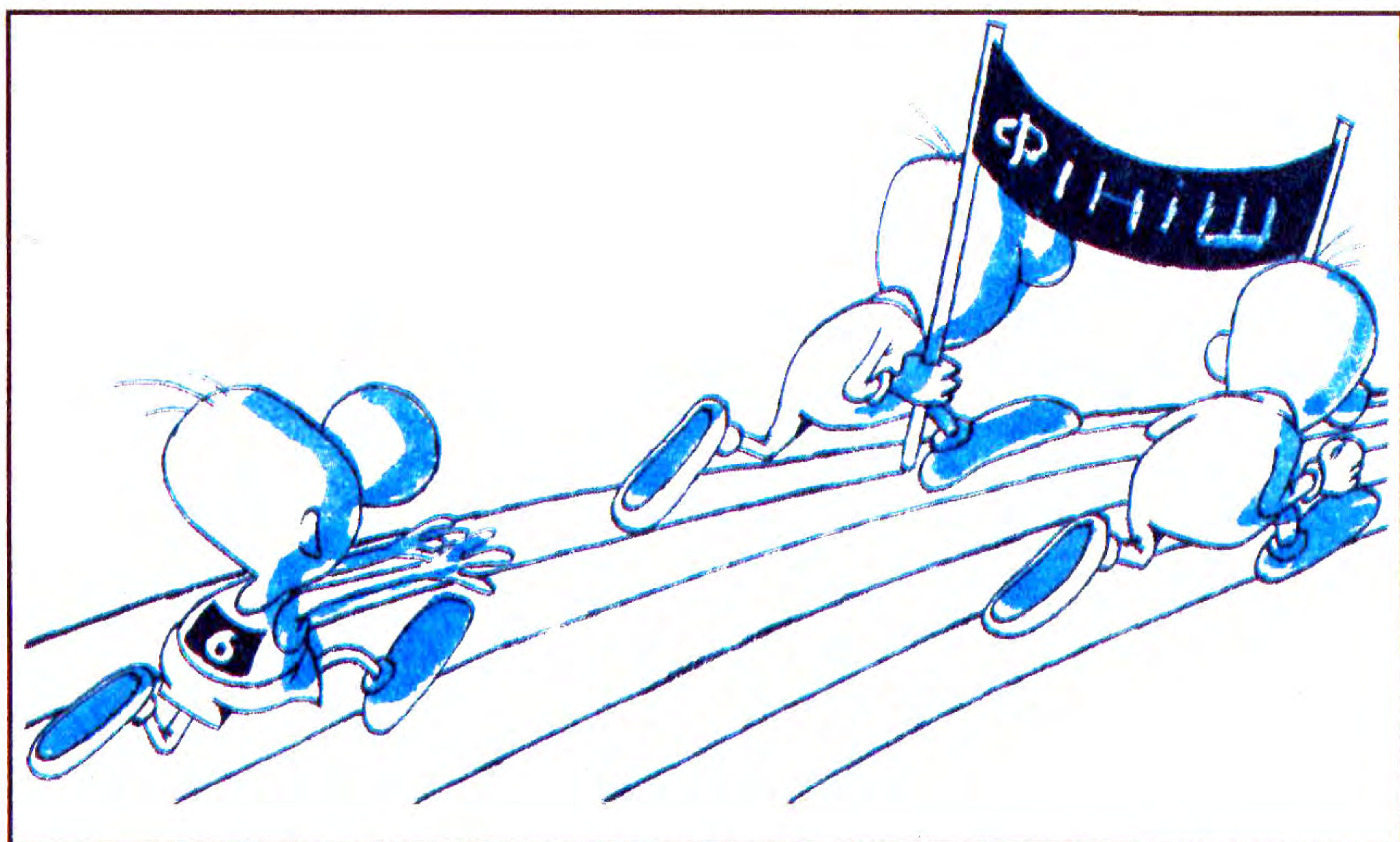
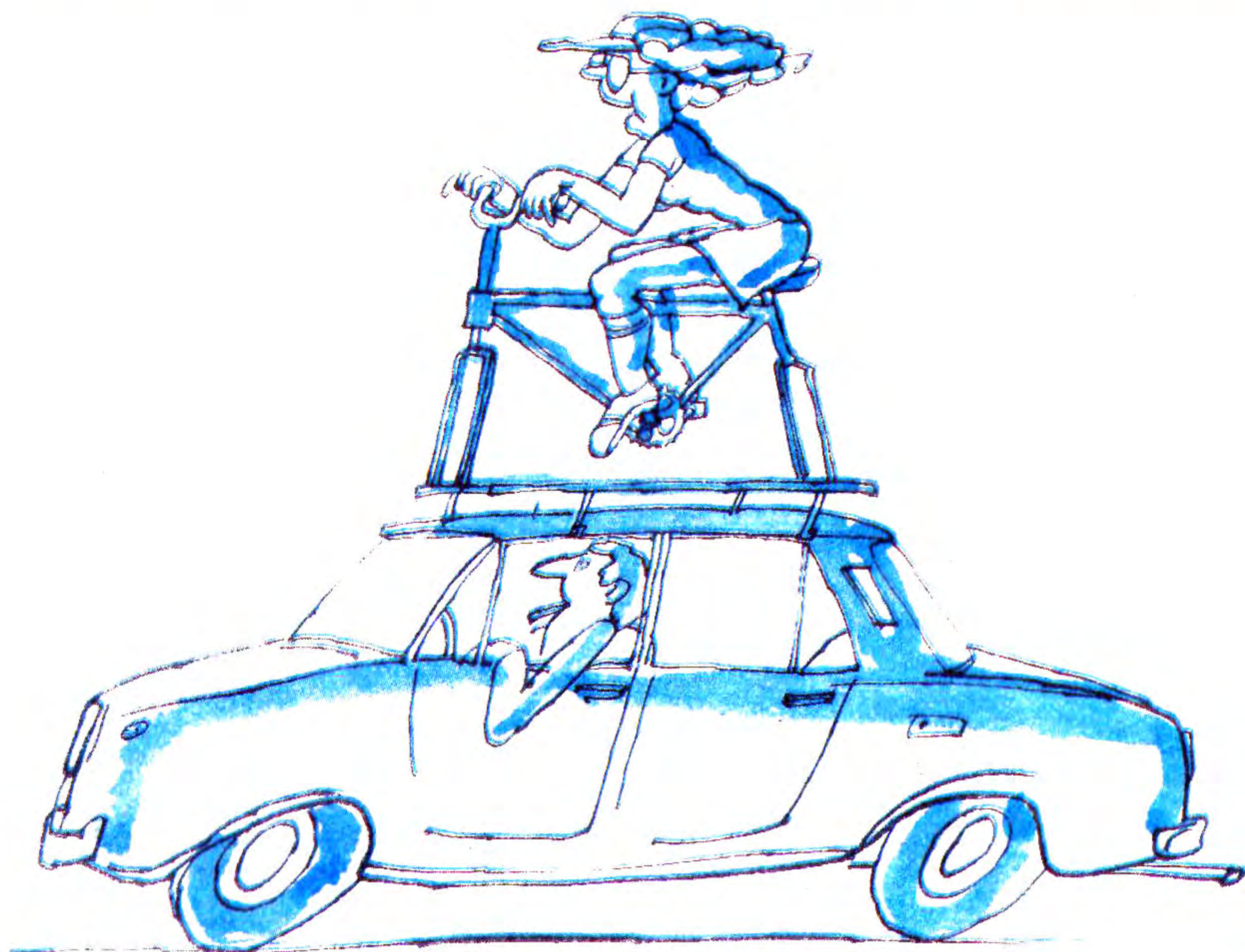
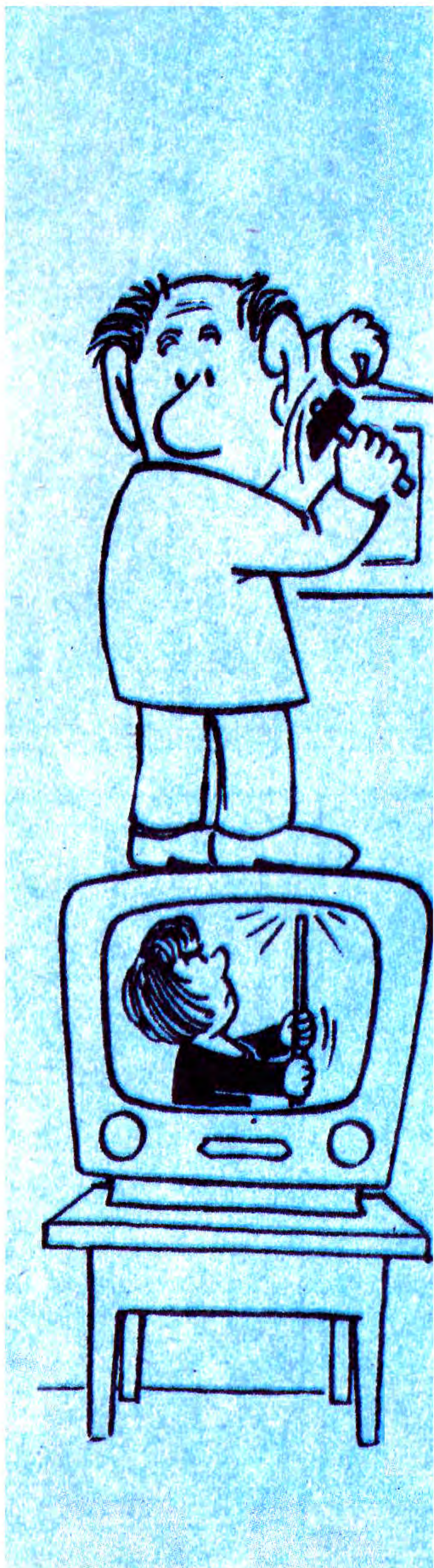
— Тримай його! Твій пес потягнув мого омара! Клич собаку назад!

— Краще клич назад ти свого омара, — тепер вже всміхнувся фермер та й пішов собі далі.

Переповів М. ЯВІР.

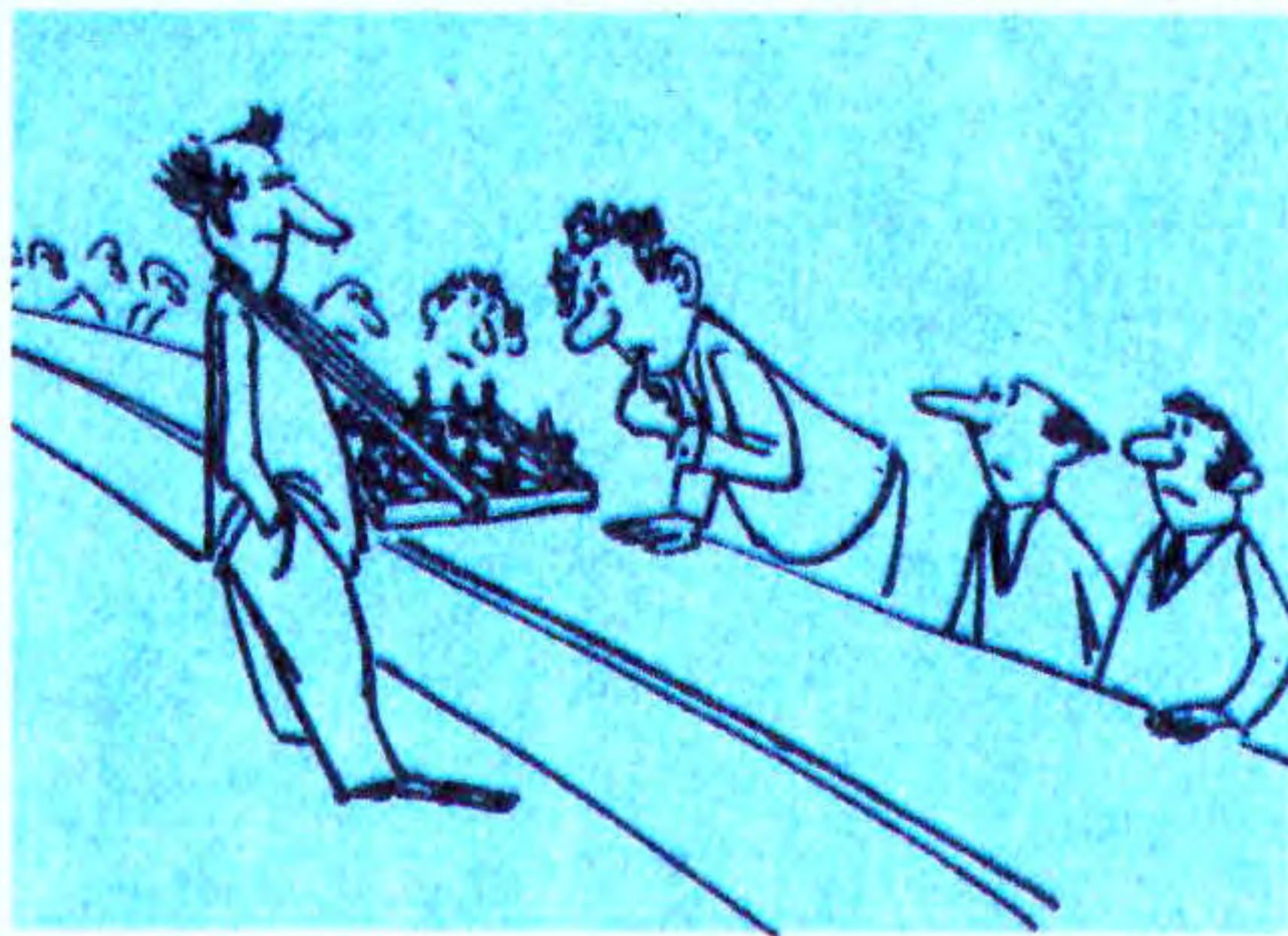

Мій улюблений АНЕКДОТ

***

— Ти б краще помовчав, Андрійку.
— Чому, тату?
— Бо коли ти говориш, усі бачать, який ти дурний.

Надіслав Семен ГОРДІЙ,
Чернігівська область.

***

— Чому зібралось стільки народу? Що трапилось?

— Нічого.
— А чому ж товпиться народ?
— Кожен хоче особисто перевірити, що справді нічого не трапилось.

Надіслала Галя МЕНШУН,
м. Запоріжжя.

***

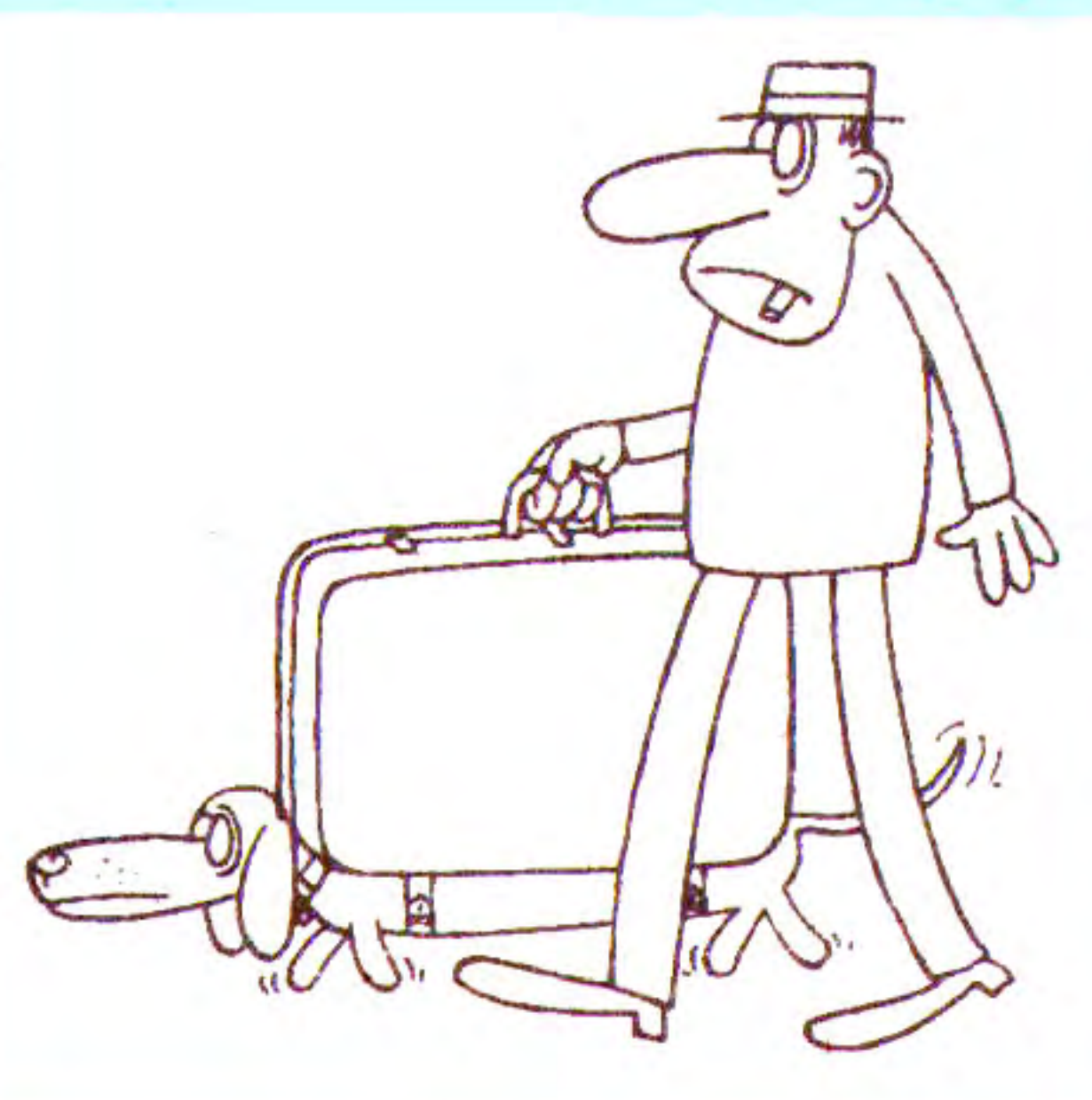
Сперечаються мисливці, чий собака старіший.

— У мого від біганини хвіст лише на волосинці тримається.

— А мій до того добігався, що лапи по коліна стер.

— А мій такий старий, що на бігу очі випадають, так він їх передніми лапами знову вставляє й біжить далі.

Надіслав Ігор КУЗЬМУК,
Житомирська область.

***

Батьки маленького Дмитрика поїхали відпочивати і залишили його у тітки Оксани.

Уранці вона ставить на стіл сніданок.

— Не буду їсти, — заявив Дмитрик.

— Це чому ж?

— Бо вранці мама завжди дає мені бутерброд з ковбасою.

Наступного дня тітка кладе перед Дмитриком бутерброд з ковбасою.

— Не буду їсти, — каже Дмитрик.

— Чому ж? Ти ж учора казав, що мама завжди дає тобі на сніданок бутерброд з ковбасою.

— Так, але я його ніколи не їм.

Надіслала Маша ХІДИКЕЛІ,
Черкаська область.

***

— Подаруй мені свою фотографію.

— Навіщо?

— Я її на сервант поставлю, щоб дітей відлякувати, коли вони лізуть до нього по цукерки.

Надіслала
Валерія ВАЩЕНКО,
Київська область.

***

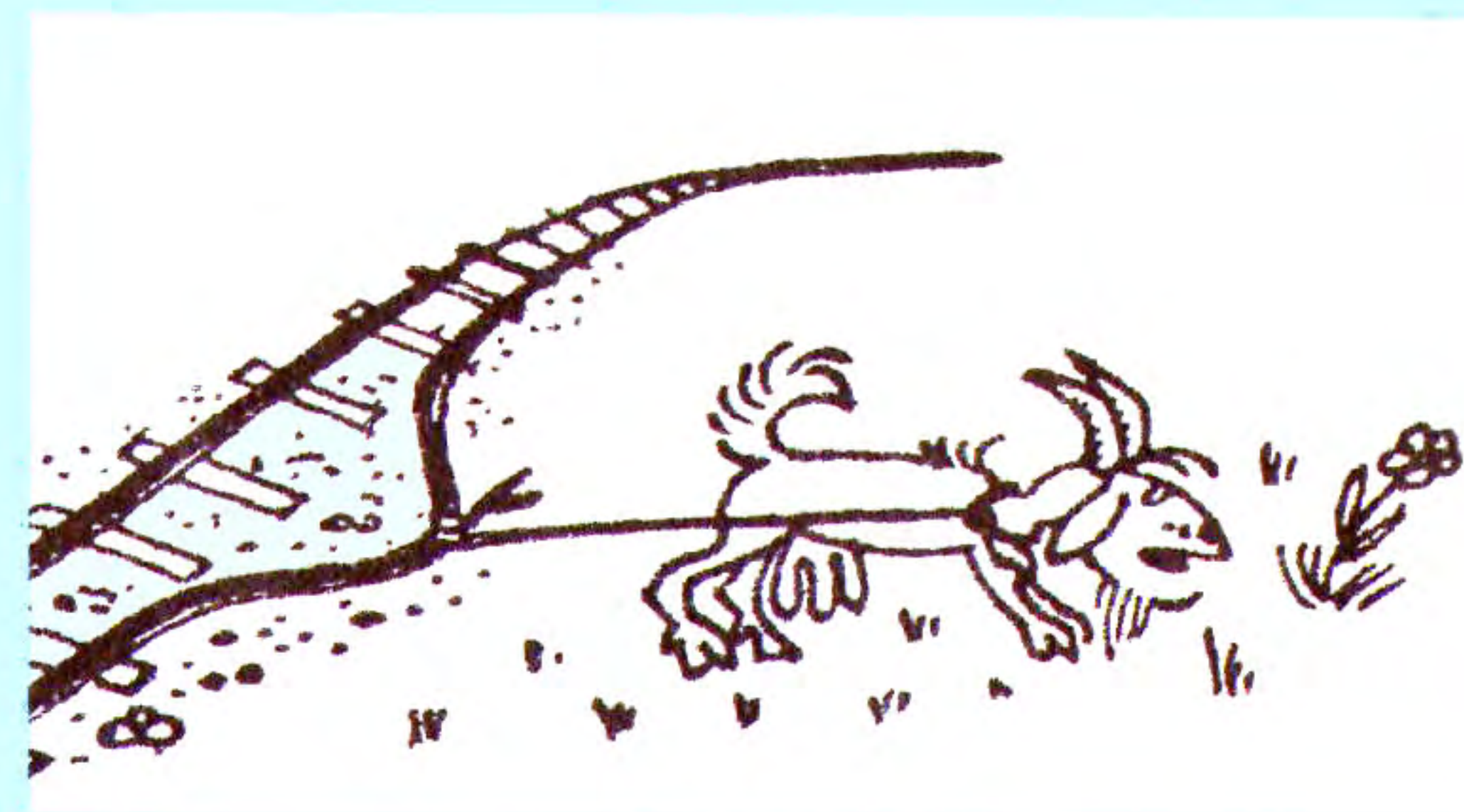
— Кажуть, що в Лондоні найгустіші тумани у світі.

— Е, це що! От я був в одному місті, так там туман ще густіший, ніж у Лондоні.

— І що ж це за місце?

— Не знаю. Через туман не зміг розгледіти.

Надіслала
Ірина СОКОЛОВА,
м. Донецьк.

***

Мюллер визирнув у вікно. По вулиці йде Штірлиць, ведучи на повідку малесенького, зеленого у жовту цяточку шестиногого цуцика.

«Дивно, — подумав Мюллер, — цього анекдоту я ще не знаю».

Надіслала Юля НОВАК,
Одеська область.

***

Іде рибалка берегом річки. Сердитий, бо нічого не впіймав. Бачить, сидить чоловік, а в його кошику кілька великих рибин. Сидить і замість вудки дзеркальце в руці тримає й направляє на воду.

— Що ви робите? — питає рибалка.

— Рибу ловлю.

— Як?

— Це секрет. Даси гривню — відкрию.

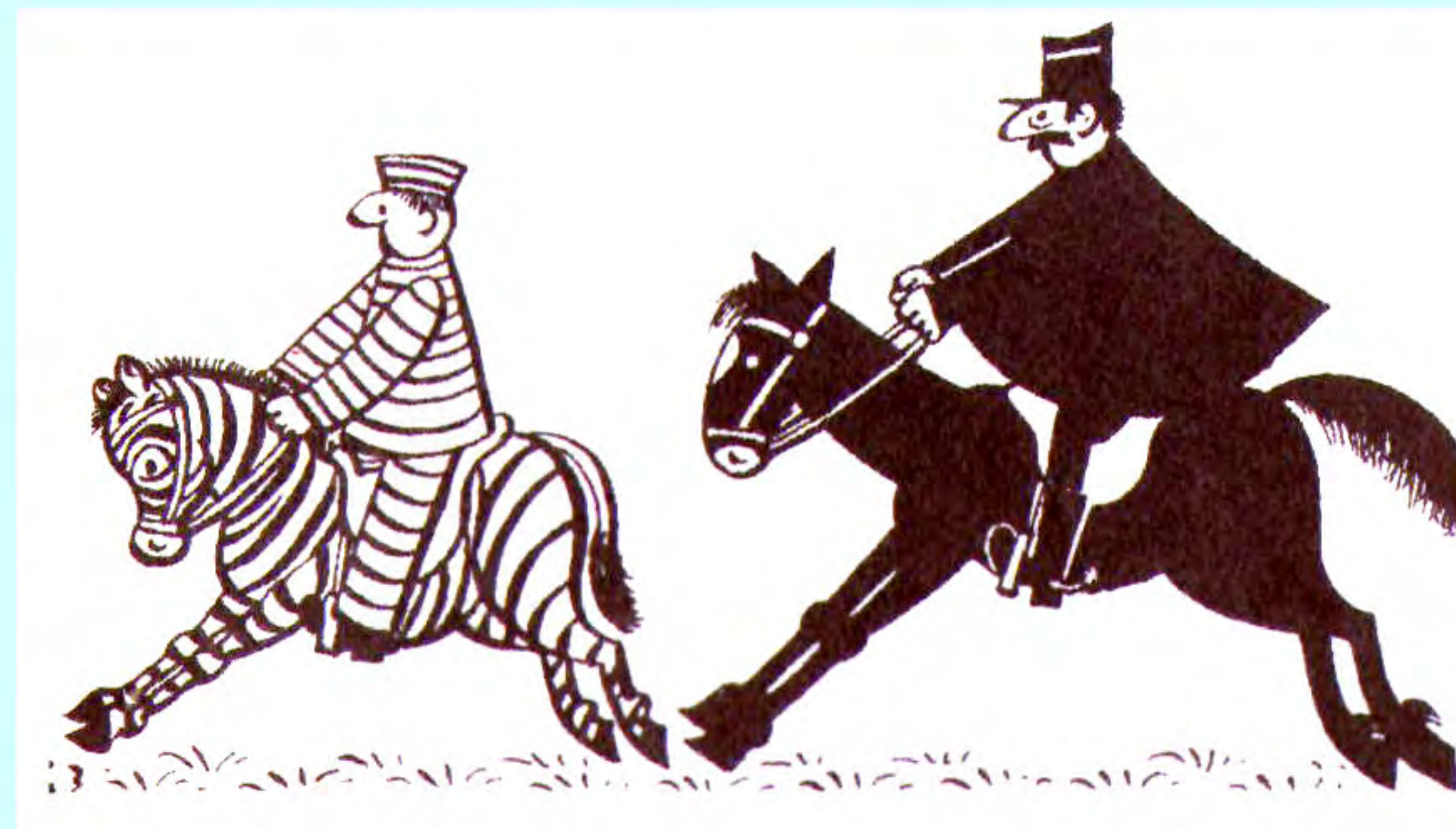
Дав рибалка гривню. А чоловік і розповідає:

— Беру я дзеркальце і наводжу на воду. Риба думає, що така ж сама рибина перекривляє її. Вона злиться і кидається на дзеркальце. Я в цей час і підставляю свого капелюха, і вона падає прямо в нього.

— І багато так риби наловилося?

— От бачиш, півкошика. Такі, як ти, дають мені по гривні. Я гроші збираю і на них рибу купую...

Надіслав Андрій ТОМСЬКИЙ,
м. Київ.

***

Командир каже перед строем:

— Мені потрібні десять добровольців для виконання небезпечного завдання.

Тут же один солдат виходить зі строю і відходить убік.

— Що це значить, Сидоренко?

— Хочу звільнити місце для добровольців.

Надіслав
Володимир
ДЕРКАЧ,
м. Одеса.

***

— Якщо ти будеш мені заважати, я зроблю у твоєму творі помилку.

— Тату, зроби обов'язково. Бо інакше вчителька не повірить, що його писав я.

Надіслала
Жанна ХВИЛЬОВА,
м. Суми.

***

— Відгадай загадку: іде якимось Алла Пугачова, і тут же йде Філіп Кіркоров. І не вітаються. Чому?

— А справді, чому?
— Бо ідуть вони по різних програмах.

Надіслала Катя ОЗЕРНА,
Хмельницька область.

***

У лікарні зваяжують дистрофіків.

— Сто грамів! Сто грамів! Сто грамів! Сто чотири грами!!!

— Хлопці, бий товстуна!

Надіслав Аркадій ПЛЮЩ,
м. Київ

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Якщо ви забули передплатити веселу газету «Перчєня», не засмуцуйтеся.

У найближчому поштовому відділенні ви можете оформити її з наступного місяця.

Залишайтеся з нами
і гарний настрій
вам гарантовано.

Наш передплатний індекс —
33617.

ЧОМУ ЗАПІЗНИВСЯ?

Кілька учнів запізнилися на урок. Учитель запитує першого:

— Ти, Дмитре, чому запізнився?

— Живіт розболівся.

— А ти, Вікторе?

— Годинник зіпсувався.

— А ти, Андрію?

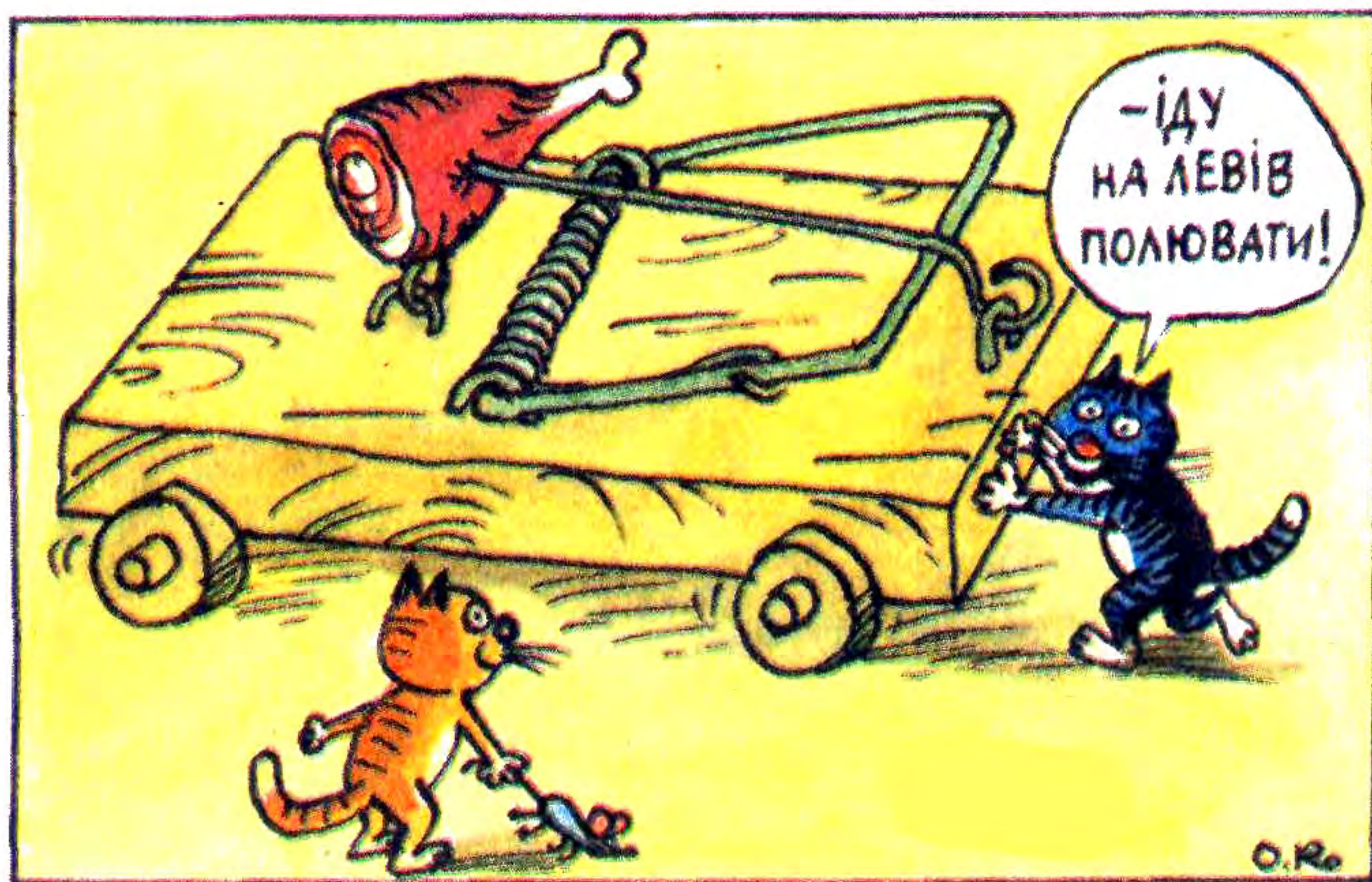
— У мене папуга з квартирки вилетів. Довелося ловити.

— А ти, Петрику?

— А мені подобаються всі три причини. Отже, вибирайте з них будь-яку.

Надіслав Олег СТАХ.

12

За явною перевагою

Відпочивав я минулого літа у таборі «Лісний». Затоваришував з хлопцями. І, між іншим, розповів їм, як я боксом захоплююсь. Скільки боїв провів, скільки перемог отримав. Чесно кажучи, все я їм набрехав, а вони слухали, повідкривавши роти. Звичайно, і ставилися до мене з повагою, і трохи навіть побоювалися.

І треба ж, щоб мої розповіді дійшли до фізрука. Підійшов він до мене і каже:

— Готуйся, Петре, післязавтра захищатимеш на рингу честь нашого табору.

— Тобто як? — не зрозумів я.

— Проведеш бій з третьорозрядником з табору «Сонячний». Він, правда, трохи тебе важчий, але ж, як мені хлопці сказали, у тебе перший розряд з боксу. Отже, даси йому доброї прочуханки!

Мені зробилося моторошно. Ну, думаю, добрехався. Доведеться якось викручуватися. Вдам із себе хворого, або іще щось придумаю.

У день змагань я перебинтував собі руку. І всім розповів, що вивихнув її на тренуванні. Тренер дуже розстроївся. Довго мацав мою руку, а потім сказав, що лікаря треба було б покликати, але, на жаль, він кудись поїхав...

А тим часом ринг установили. Мій суперник приїхав у супроводі болільників. Наші хлопці, звичайно, були розчаровані.

— Шкода, — кажуть, — що в тебе таке з рукою трапилось. Це ж оголосять тепер переможцем їхнього боксера...

І от директор нашого табору об'явив про початок змагань. Суперник Антон вибіг на ринг, граючи м'язами. А я з перебинтованою рукою стою собі й чекаю, коли оголосять його переможцем, у зв'язку з неможливістю ведення бою. Виявляється, є такий термін у боксі, коли один із суперників не в змозі битися.

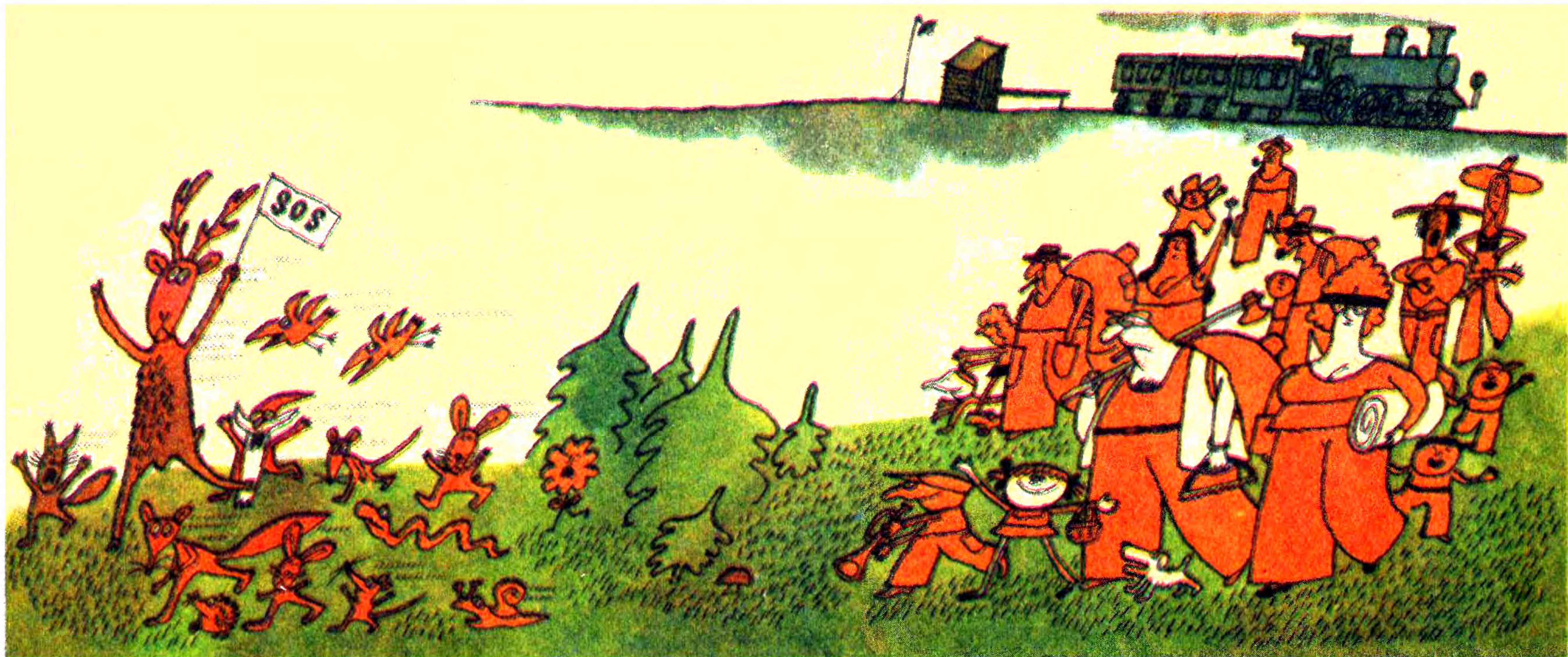
І тут бачу — фізрук з лікарем до мене наближаються. Лікар підходить, мацає мою руку, знімає бинт і каже, що з моєю рукою все в порядку і я можу виходити на ринг...

Фізрук схопив мене, потяг переодягатися і буквально виштовхнув на ринг...

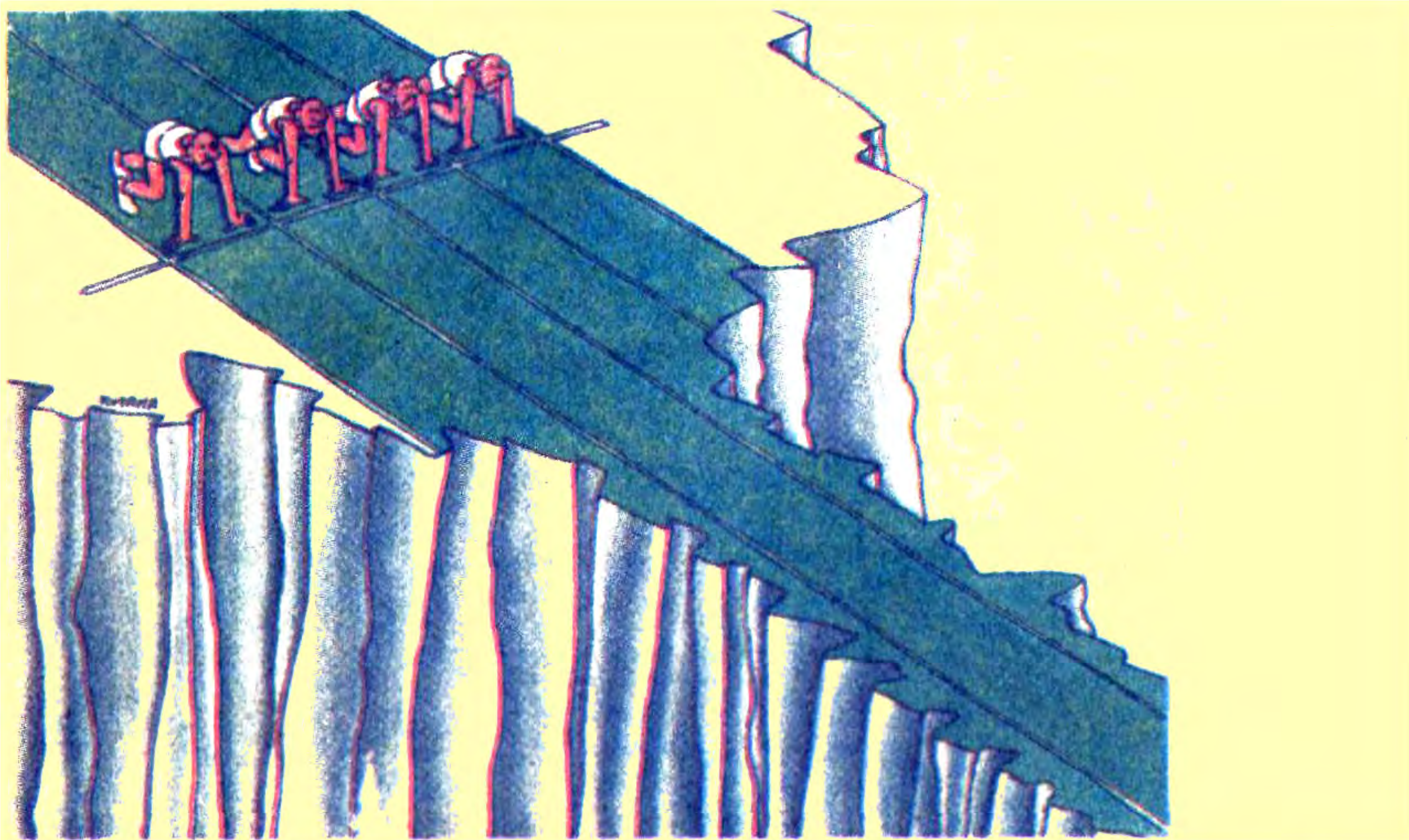
Що зі мною зробив суперник Антон, описати неможливо! Бій припинили в першому ж раунді за його явну перевагою. А наступного дня я поїхав додому, бо соромно було дивитися у вічі товаришам.

І от тепер, коли мені хочеться збрехати, я завжди згадую цей свій перший і останній у житті бій на рингу.

Петро ТИМЧУК.

ІСТОРІЇ ПРО ТВАРИН

Артист цирку з бегемотом сідає у таксі.

— А бегемот не влізе, — каже таксист.

— Нічого, він бігтиме поруч.

Їдуть вони. Швидкість — двадцять, тридцять, п'ятдесят...

— Ну, хана твоєму бегемотові, — каже таксист, — он уже язик висолопив...

— Куди?

— Наліво.

— Це він показує, що іде на обгін.

***

Слони і мурахи у футбол грали. Після матчу слон заходить у роздягальню до мурахів:

— Хлопці, вибачте, що ми вам тівкоманди перетоптали.

— Та нічого, — відповідають мурахи, — ми теж погано грали.

***

Об'ява у газеті: «Пропав собака. Особливі прикмети: праве око вибите, вухо розідране, шкутиль-

гає на ліву задню лапу. Відгукується на кличку «Везунчик».

***

Сокіл зустрів тівня і почув, як той лає людей.

— Який ти невдячний, — сказав обурено сокіл. — Люди дають тобі житло, годують, турбуються про тебе. А ти їх лаєш. Спробував би ти побути на моему місці: знаходити собі їжу, будувати житло...

— Якби ти хоч одного сокола побачив у борщі, то заговорив би інакше, — відповів тівень.

***

Мавна купила окуляри і одягла їх на лоба.

— Чому ти носиш окуляри на лобі? — спитали її. — Адже окуляри потрібні для очей, щоб краще бачити.

— А я їх ношу на лобі, щоб краще думати.

Зібрала Іра НОВАК.

Спадщина

Українська народна казка

Надумав якось чоловік померати і покликав до себе своїх трьох синів.

— Хочу вам залишити на трьох спадщину, — сказав він. — Тільки доведеться вам пошукати її. Я закопав її в саду під однією з яблунь. Тільки забув, під якою. То як мене не стане, ви той скарб відшукайте, розділіть між собою та й будете жити.

І помер.

Поховавши батька, сини заходилися спадщину шукати. Весь сад перекопали, а якого-небудь скарбу не знайшли.

— Невже пожартував над нами покійний батько? — думали вони.

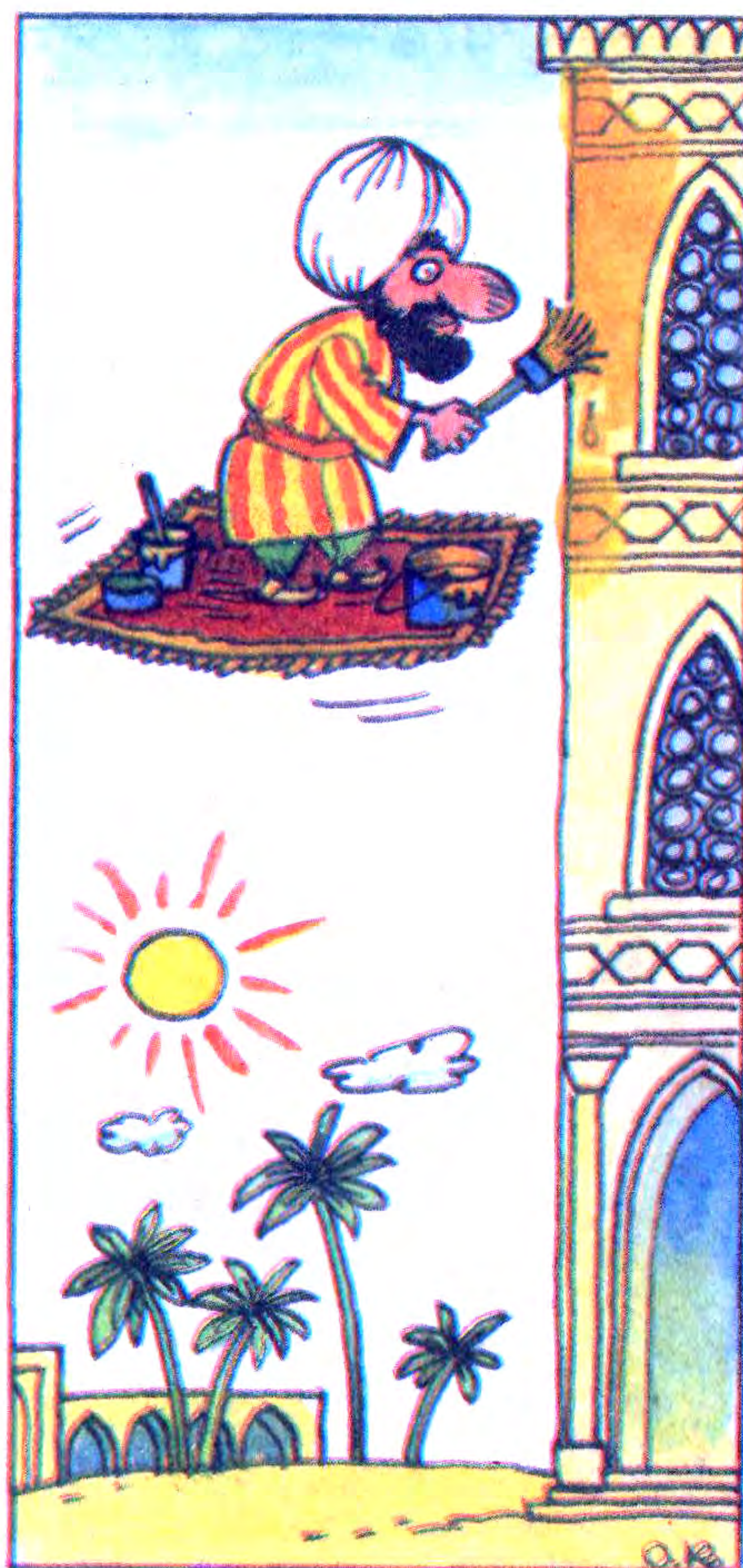
А восени перекопаний сад уродив видимо-невидимо яблук.

Зібрали брати врожай і повезли на базар. А гроші потім поділили між собою.

І стали вони відтоді щороку свій сад перекопувати. Доглядали його і плекали. А сад їм за це щедрими врожайми віддячував. Так і досі живуть-поживають і добра наживають.

Переповів Тарас ОСТАПЕНКО.

13

КРОСВОРД «Літо не одне»

У календарному році одна весна, одна осінь, одна зима, одне... Ні, літо якраз не одне. Бо крім справжнього є ще й... Яке? Його назву ви прочитаєте у виділеній вертикалі, якщо правильно розгадаєте кросворд.

1. Ранок, день, вечір, ніч.

2. Коли не вивчив уроки, то під неї хочеться залізти.

3. На ньому часто набивають гудики.

4. Письмове послання.

5. Друг опеньків.

6. Батько «Перченті».

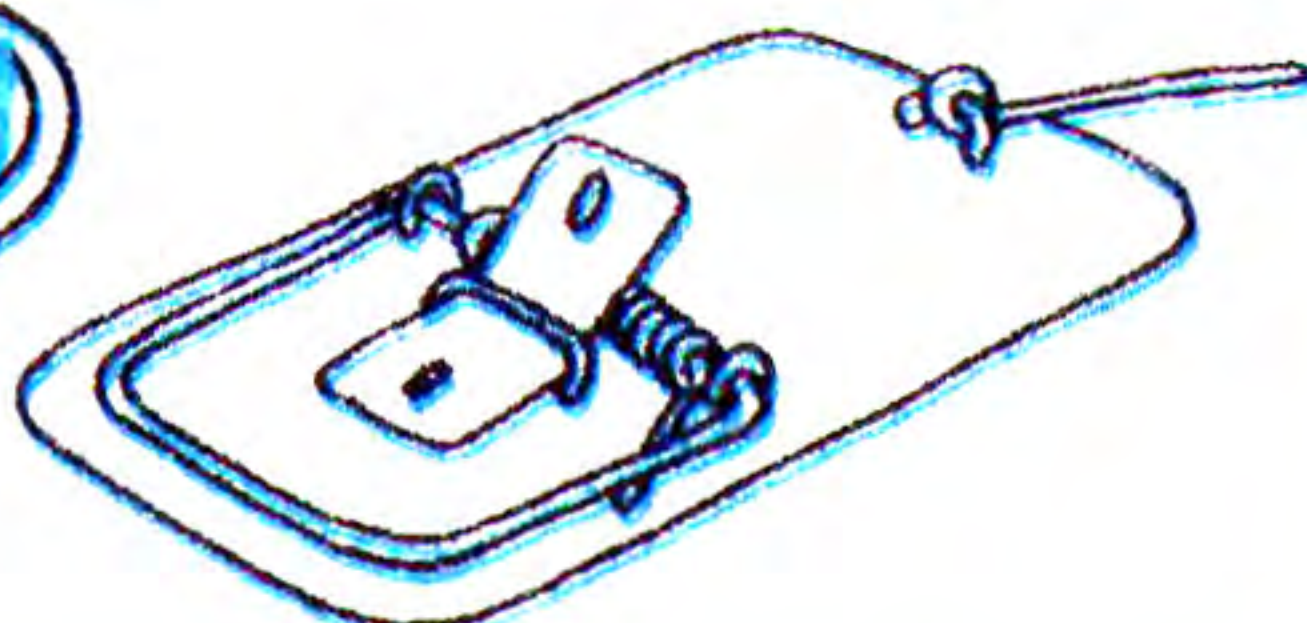
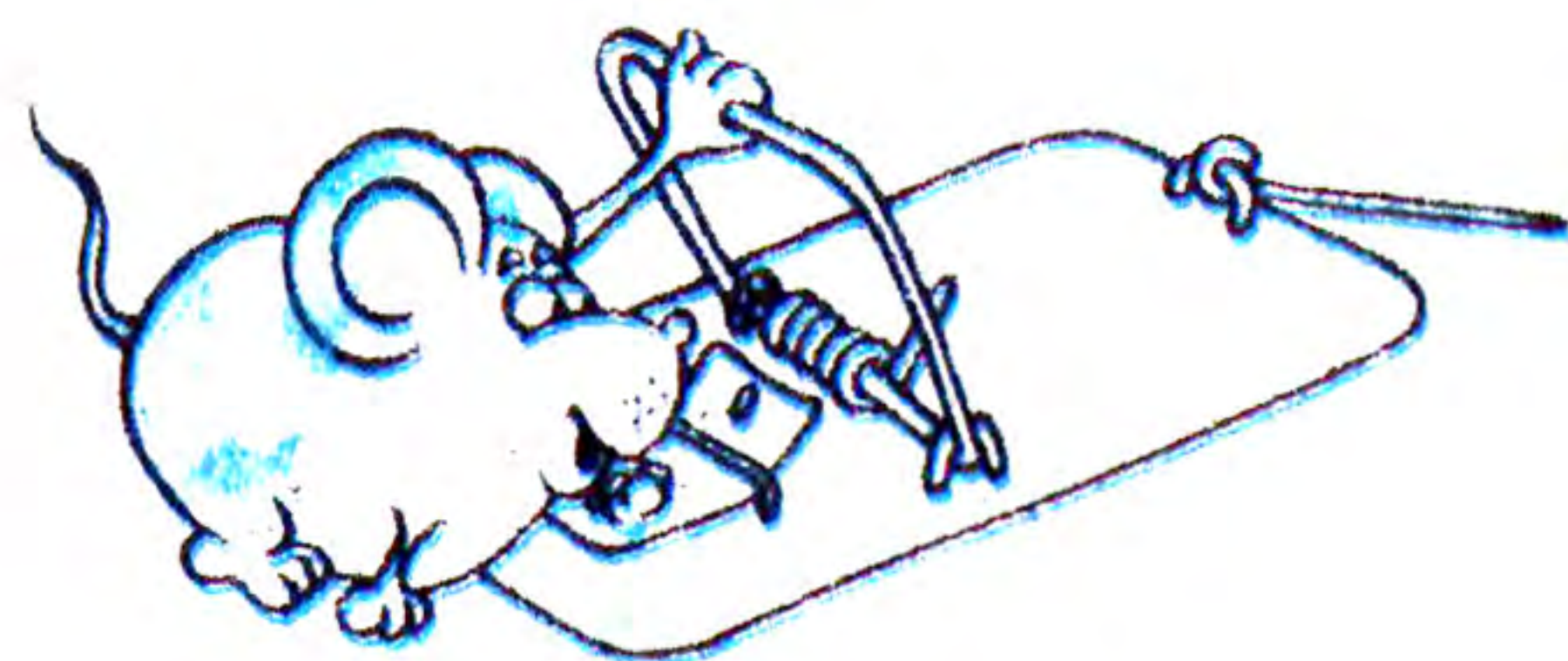
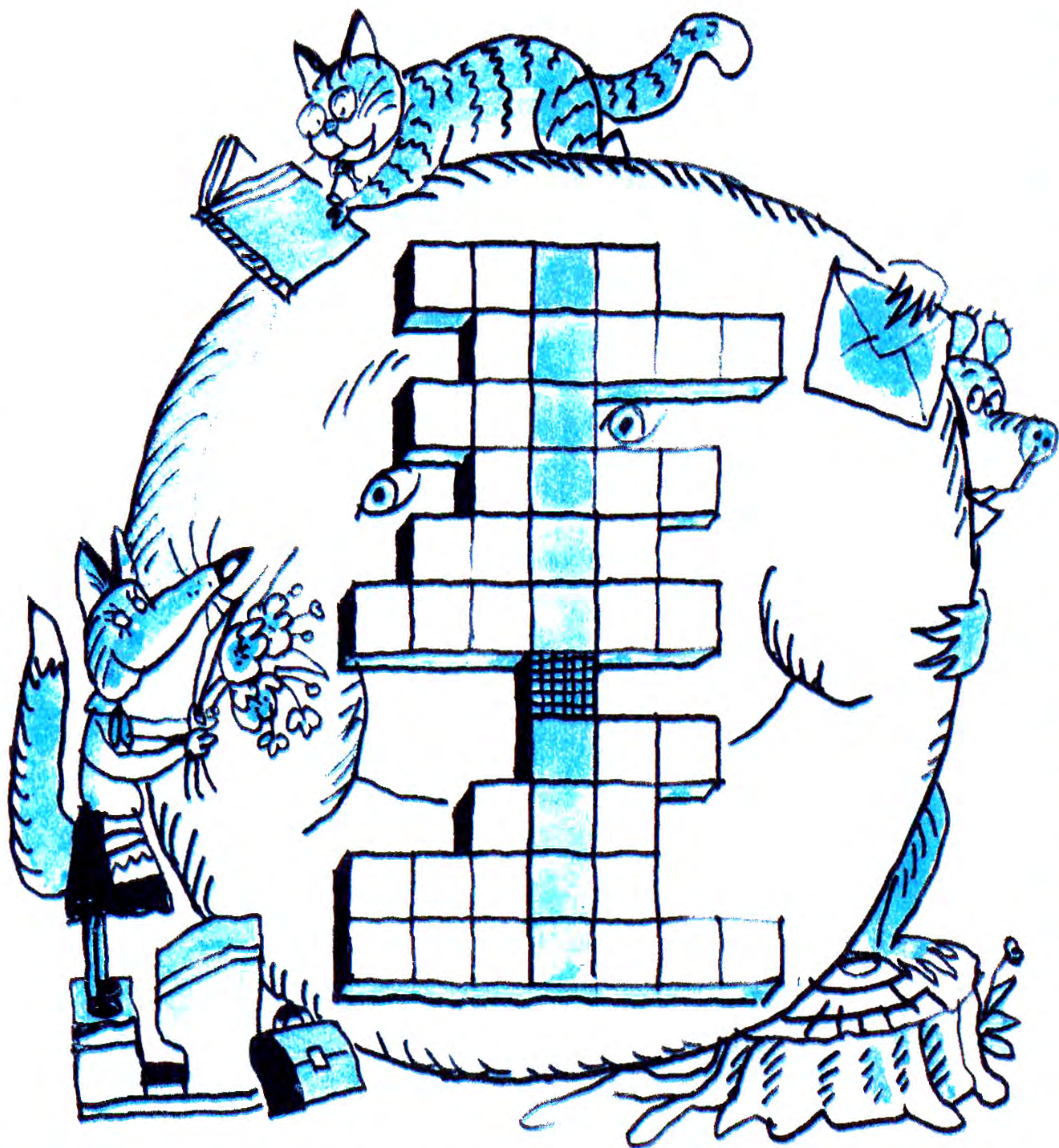
7. Дуб, ялина, ясен, клен, граб, гриби, липа, ліщина, сосна, суніці, ожина, терен, береза...

8. Пан Коцький.

9. Ромашки, кручені паничі, півники, гладіолуси, тюльпани, троянди, півонії...

10. Казковий герой, котрий любляв утікати.

Склав М. ЛИСТОПАД.

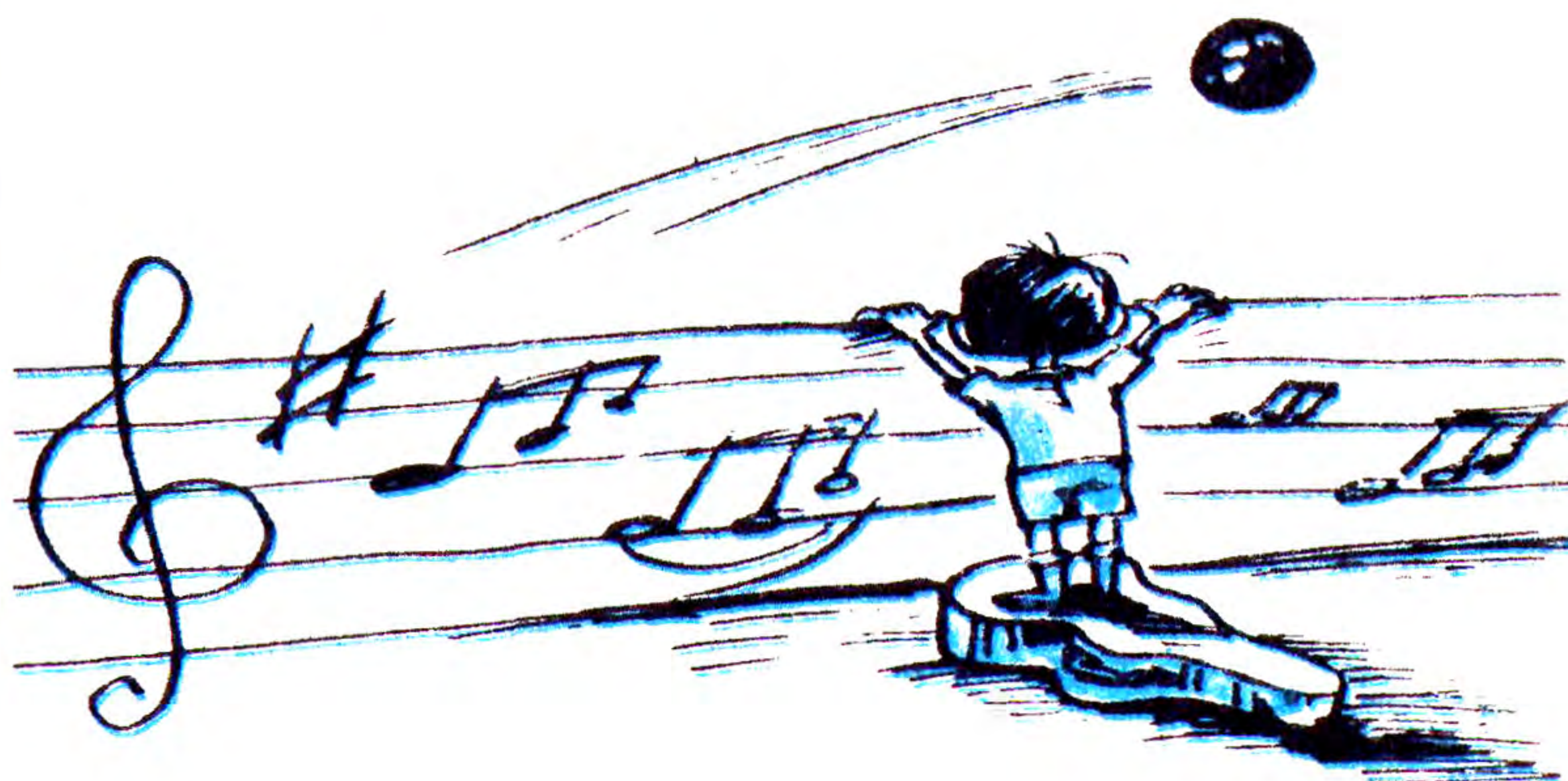

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано норвезьке народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

Привіт усім! Мене звати Валерія. Мені 12 років. Дуже люблю газету «Перчень», музику і танці. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями будь-якого віку. Пишіть мені на адресу: 09000, Ващенко Валерії, вул. Відродження, 12, м. Сквир, Київська область.

***

Привіт, любе «Перчень»! Пише твоя велика шанувальниця. Мені 12 років. Я тільки недавно тебе передплачую, а вже встигла полюбити твої смішинки, кросворди, комікси, оповідки. І, звичайно ж, рубрику «Хочу листуватися». Охоче б листувалася з хлопцями і дівчатами будь-якого віку. Докладніше про себе розповім у листах. Моя адреса: 31028, Рижук Людмилі, с. Манівці, вул. Карла Маркса, 14, Красилівський район, Хмельницька область.

***

Привіт, «Перчень»! Я вірю, що ти допоможеш знайти мені друзів по листуванню. Мені 11 років. За гороскопом я Телець. Люблю читати, малювати і слухати сучасну та класичну музику. Відповім усім дівчатам та хлопцям приблизно мого віку. Моя адреса: 88015, Микитин Ліді, вул. Академіка Корольова, 3, кв. 43, м. Ужгород.

***

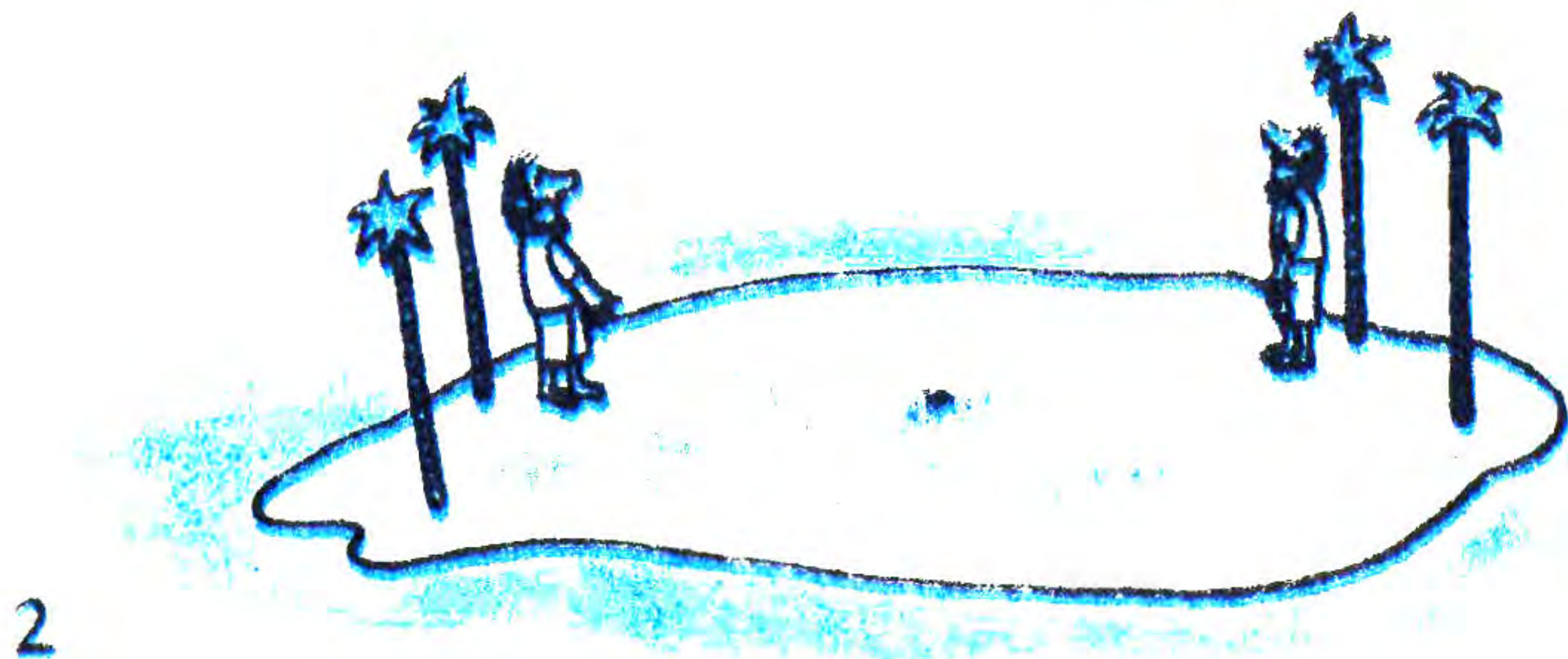
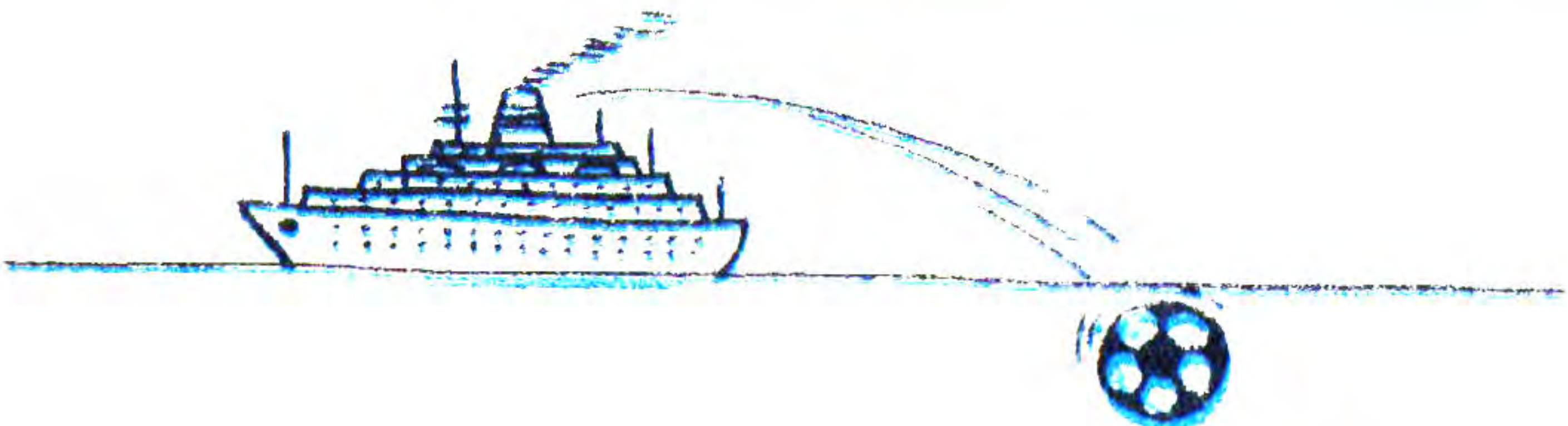
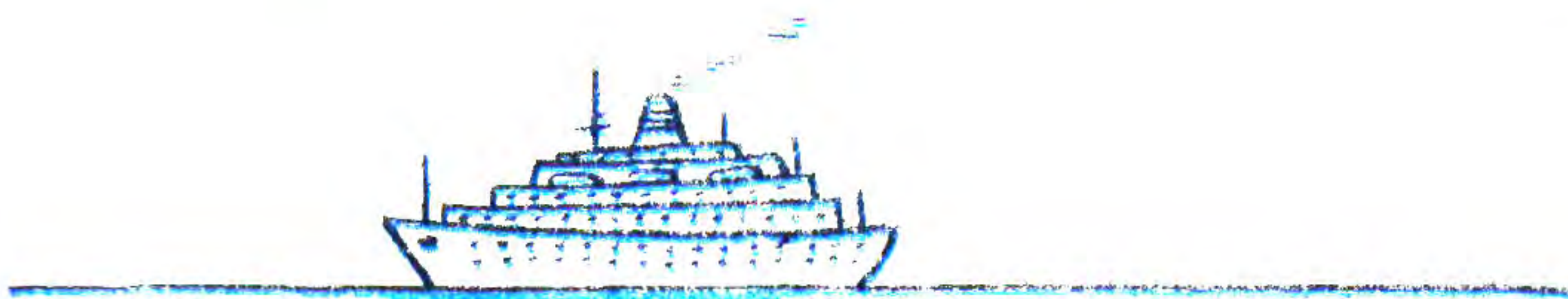
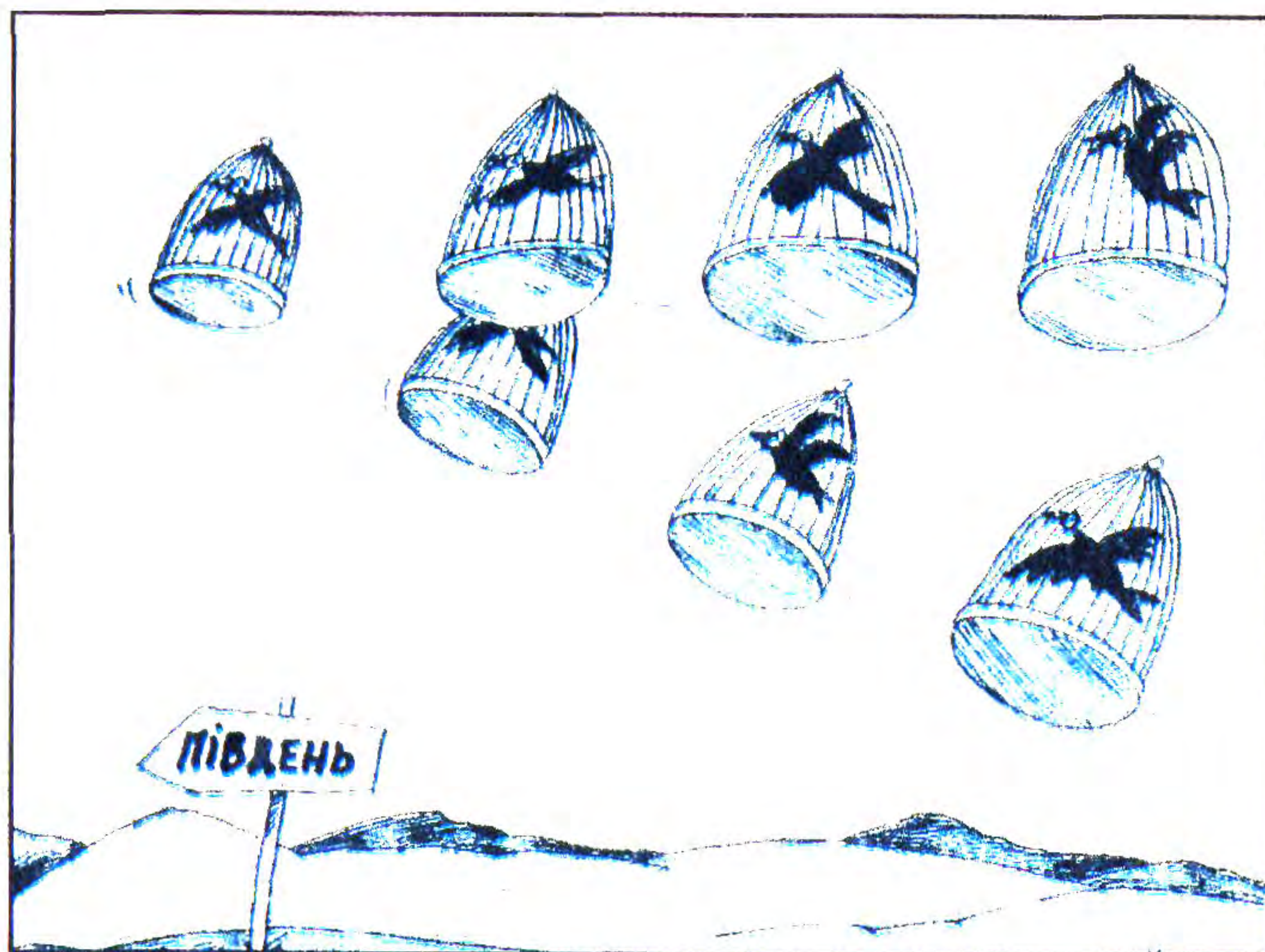
Дуже люблю газету «Перчень», належу до її палких шанувальниць. Хотіла б знайти собі друзів по листуванню. Мені 13 років. Захоплююся сучасною музикою. Із задоволенням листувалася б з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Відповім усім, хто напише. Моя адреса: 68160, Ташогло Надії, с. Тузли, вул. Лебедівська, 8, Татарбунарський район, Одеська область.

***

Привіт, «Перчень»! Хочу через свою улюблену газету знайти собі друзів по листуванню. Мені 13 років. У майбутньому хочу стати професійним фотографом. Вивчаю англійську. Відповім хлопцям і дівчатам приблизно мого віку. Можу бути класною подругою. Моя адреса: 68160, Капацині Ользі, с. Тузли, пров. Червоноармійський, 15, Татарбунарський район, Одеська область.

***

Здрастуйте! Мене звуть Каміл. Мені 14 років. Я живу в Польщі й дуже хочу мати друзів у вашій країні. Моє хобі — спорт. Люблю також збирати телефонні картки. Надрукуйте, будь ласка, мою адресу у вашій газеті: Kamil Gaponik, 41-800 Zabrze-1, Box 47, Polska.

15

«ПЕРЧЕНЯ» № 8 (72)

Засновник:

журнал «Перець» та колектив редакції газети.

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.

Свідоцтво КВ № 520 від 21.03.1994 р.

Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.

Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.

Для вас у цьому номері малювали:

А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН.

Здано до набору 16.08.2000. Підписано до друку 11.09.2000.

Формат 84x60^{1/8}. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умовн. друк арк. 1,86. Зам. 3255032.

Ціна договірною. Тираж 5820 прим.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефон редакції: 446-84-21.

Віддруковано на комбінаті друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, пр. Перемоги, 50.

peres-ua.

peres-ua.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://peres-ua.livejournal.com>

peres-ua.

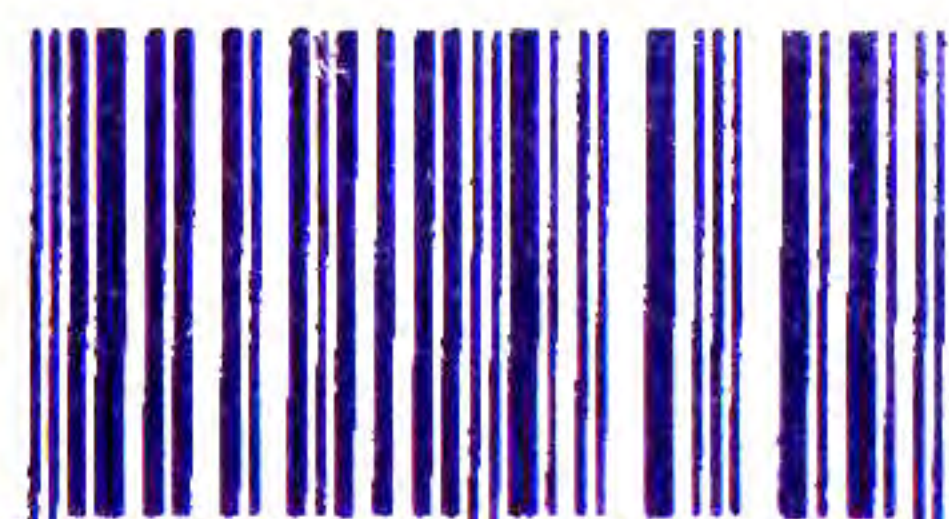
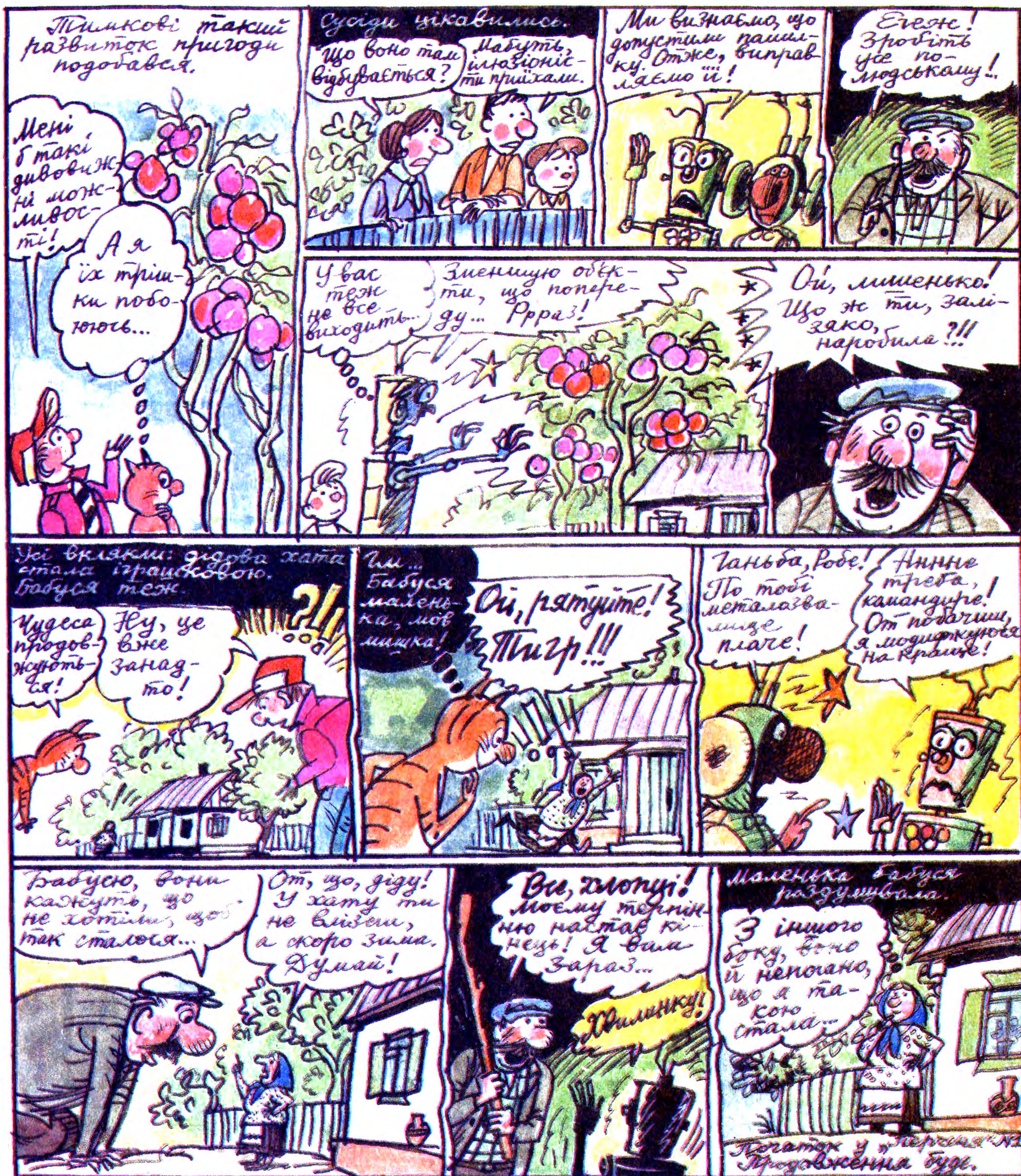
peres-ua.

КОСМІЧНИЙ ГІСТЬ

8

Пригода восьма

4820012960699

08

ВІДПОВІДІ НА РОЗВАГИ, УМІЩЕНІ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОР. 14.

РЕБУС

Очі повинні бачити,
куди ногам ступати.

КРОСВОРД

1. Доба. 2. Парта. 3. Лоб. 4. Лист. 5. Пень. 6. «Перець». 7. Ліс. 8. Кіт. 9. Квіти. 10. Колобок.

У виділеній

вертикалі:
БАБИНЕ ЛІТО.